

မီးဆန္ဒကို မေးပါဦး

ကမ္ဘာကျော် ဓမ္မာနာဝင်းယိန်
ဦး . . ကို ချစ်သောစိတ်ကြောင့်သာ ဝှုန်းစား
ရခြင်းဖြစ်ပြီး မိမိဘဝ . . မိမိအပျိုရည်ကို . . ဦးကို . .
ပုံအော်လိုက်ခြင်းဖြစ် ကြောင်း သိနေသည်။

စိုက်ဝင်နေသော လီးကန်ကြီးက . . ဒုတိယနဲ့ . .
ဒုတိယနဲ့ သွေးတိုးနေခြင်းကို နှစ်ယောက်စလုံး
သိနေကြသည်။ ကြားဖူးနားဝ ရှိသော "အပျိုမောင်"က
မြည်သံ . . လီးကြီးက အဆုံးအထိ ဒုတိယနဲ့ ထိုးချလိုက်
သည်နှင့် မိမိ . . ငယ်သံပါအောင် အော်လိုက်မိလေ
သည်။

"အား . . အား . . အား"

သုံးချက်ဆင့် အော်ပြီးမှ . . သတိရသည်။
အသံကျယ်လောင် ကာ . . ဝက်သတ်ရဲ့မ မသေမရှင်
ဝက်က နာနာကျင်ကျင် . . ခြစ် ခြုပ်အော်သံနှင့် ဆင်တူ
သည်။

"ခလေး . . တ . . တအားနာသလား . ."

"အား . . နာတယ် . . နာတယ် . .
အားစိုးအား . ."

မိမိ ဟန်မဆောင်နိုင် . . ကိုသက်နေဘင်
လီးကြီးကို အကမ်း တွန်းပြီး ပင်တင်ထားသော
လက်ချောင်းများကို . . အောက်ချကာ ချန်းကန်လူးလဲ
တရန်ကြိုးစားသည်။

ကိုသက်နေဘင်က . . အလျှာမပေး . . လီးစိုက်
ထားရင်း . .

“နောက်.. တစ်ချက်.. နှစ်ချက်.. ဆောင်
မယ်လေ”

“အား.. မရဘူးထင်တယ်.. အား အားလား
လား..”

“ခလေး.. အောက်ခံကြည့်ပါဦး ချာတိတ်
ရယ်..”

“ဟင့်.. ခံနေတာပဲ.. မခံနိုင်လွန်းလို့ပြော
တာပေါ့..”

မျက်ရည်တွေ ပိုးပိုးပေါက်ပေါက်ကျရင်း..
ပြောသည်။ သက်နှောင် ရယ်ရမလို့.. ငိုရမလို့နှင့်
ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ.. ထို့ နောက် မိမာအလိုကျ..
လီးကို ဖြည်းဖြည်းချင်း ဆွဲထုတ်သည်။ စောက်ပတ်
နှစ်ခြမ်းက ကိုသက်နှောင်၏ လီးကိုရစ်စုပ်ထားသလို
တင်းနေပြီး လီးတန်ကြီး.. အပြင်ကို လက်နှစ်သစ်
ခန့်.. ထွက်လာသည်။ “ချွတ်လိုက်တော့.. မယ်နေ့”

မိမာက.. ဦးကို အားနာသလို မျက်လုံးလေးဖြင့်
မော့ ကြည့်ရင်း.. မတိုးမကျယ်လေး ရှုံ့မဲ့ပြောရင်း
နေရာပြင်တာ.. ဖင်ကို အထောအချာ နေရာချသည်။
“ခါးအောက်ကို ခေါင်းအုံးခံလိုက်ပါလား..”

“ဒီလိုလား.. ကော့ပေးထားသလို ဖြစ်မှာပေါ့..
အေးလေ ဒါမှ အနာသက်သာမှာ..”

မိမာ မျက်နှာလေး တစ်ချက်ရွံ့ရင်း.. သမ
ဖောက်ပတ် လေးကို အသာအယာ စမ်းကြည့်လိုက်
သည်။ စအိုဝတွင် တစ်ခု တည်းရှိသော ရေစီးကြောင်း
လေးတိုက် တစ်လက်မန်းပါး စုတ် ပြတ်ကွဲနေသည်ကို

တွေ့ရလေသည်။
“အဟင့်.. ကွဲသွားပြီ.. ဦးမကောင်းဘူး..”

“ပထမဆုံး.. အလုံးခံတာ.. ဒီလိုပဲ
ကွဲတယ်သမီး..”

“ဦးတာကြီးက.. အမြှုပ်ရည်တွေ ကျနေတာ
ပဲ.. ဟွန်း”

မိမာက.. လီးတန်ကြီးကို အမုန်းပွားလေဟန်ဖြင့်
.. လက် ညှိုးလေးထိုးပြီး ပါးလေးဖောင်းကာ..
ပြောသည်။ သက်နှောင်က အဟဲ.. ဟုရယ်သည်။
သူ့ရယ်သံနှင့်အတူ.. မျက်နှာက ပြုံးမလာပဲ..
ရွက်မျက်နှာမျိုး ပြုံးမဲ့မဲ့သလို ဖြစ်သွားသည်။

“ဒီတစ်ခါ.. ပြေးပြေးလုပ်နေနဲ့.. နာရင်..
အော်မှာပဲ”

“အော်ရင်လဲ.. တိုးတိုးအော်ပါ မိမာရယ်”

“တအားလုပ်ရင်.. တအားအော်မှာပေါ့..”

“ချာတိတ်ကလဲကွာ.. ကိုသက်နှောင်က
မိမာနို့အုံပင်းဝင်း မာမာလေးကို ပွတ်သတ်ခချာမြူ
ရင်းဖြင့်.. ချော့၏။ နို့လေး နှစ်လုံး က ပေါက်စိကြီး
များနယ် ဝင်းမှတ်တင်းအိနေသည်။ ခပ်ဖိဖိလေး
ထပ်ညှစ်ကြည့်လိုက်သောအခါ အစိအစိလေးများရှိ၏။

နို့သီးခေါင်းလေးများကို အသာအယာ
ကလိလိုက်ပြီးမှ.. စောက်ပတ်အဝကို.. လီးတန်နှင့်
တွေ့ပြီး အစိမြှုပ်ရုံလေး ဖိသွင်း ထားကာ.. နို့နှစ်လုံးကို
ပယ်ပယ်နယ်နယ်လေး နယ်ညှစ်လိုက်ရင်း တစ်လက်
မခန့်.. လိုးသွင်းလိုက်သည်။

တဟင်းဟင်း.. တွန့်လိမ်လာစဉ်.. နို့ကို
နယ်လိုက်.. နောက်ထပ်.. ခပ်နက်နက်လေး လှီးစိုက်
ဖိသွင်းလိုက်နှင့်.. ချော လှီးလေး လှီးလိုက်မှ.. မိမာ
ငြိမ်ကျသွားရှာသည်။

“နာသေးလား.. မိမာ”

“ဟင့်.. အင့်..”

ချစ်စဖွယ် အပြုံး ကြွယ်ကြွယ်လေးက ကိုသက်
နောင်ရင် ဝကို အေးမြသွားအောင် ခံစား
လိက်ရတော့သည်။

(အမယ်မင်း)

“ဘာလို့.. အခုန.. တအားအော်တာလဲ..”

“အာ.. နာကာမှ.. တအား..”

မိမာက.. မျက်လုံးလေးတွန့်ပြီး ခေါင်းလေး
စောင်းကာ.. ပြောလိုက်ရင်း.. ရက်နွေးနွေး
လေးပြုံးကာ.. မျက်နှာလွဲ၏။ မိမာ အပိုပြောခြင်း
မဟုတ်ကြောင်း.. ကိုသက်နောင် ကောင်းကောင်း
သိပါသည်။ အဘယ်ကြောင့် ဆိုသော်.. မိမာကဲ့သို့
အပျိုစစ်စစ် လေးတွေ မဆိုထားနဲ့.. “မြတ်စုမ္မန်” ကဲ့သို့
သမီးတစ်ယောက် အမေကို လှီးစဉ်ကပင်.. မြတ်စုမ္မန်
ခဗျာ ကိုသက်နောင်.. လီး ကို အောချခဲ့ရသည်
မဟုတ်လား။

မြတ်စုမ္မန်.. ဆိုသော.. ရှမ်းမလေးနှင့်
လှီးခဲ့စဉ်ကလည်း ကိုသက်နောင်လီးက.. ယခုထက်ပင်
စံချိန်မပိုခဲ့ပေ။ ယခုမိမာ နယ်.. လီးမပြောနှင့်
မောင်တိန်တစ်ချောင်းပင် အထိုးမခံဘူးသော စောက်

ပတ်ကလေးမှာ.. မည်ရှိ.. မည်မျှခံစားရမည်ကို
ကိုသက်နောင်.. တွေးမိပါသည်။

တဝက်ကျော်ကျော်ကြီး နှစ်ဝင်နေသော
လီးတန်ကြီးကို ခါး သိမ်အောင် ညှစ်ထားသော မိမာ
စောက်ပတ်ကလေးမှာ ညှစ်အား သန်ပြီ
ကြွက်လားလေးများ မာကျစ်နေသည်။ ကိုသက်နောင်က
လက်နှစ်ဆုပ်ညှစ်ထားသကဲ့သို့.. တင်းနေသော
အရသာကိုပင်.. ခုံခုံမင်မင်ကြီး.. ခေါင်းမေ့
လျက်.. ခဏတာမျှ ရပ်တန့်ပြီး အရသာခံစား
နေလေသည်။

ထို့နောက်.. ခပ်စီးစီးလေး လှီးသွင်းလိုက်
ညှစ်တစ်တစ် လေး ပြန်ထုတ်လိုက်နှင့်..
သုံးလေးကြိမ်ခန့် မသိသောလေး လှီးပေးနေရာမှ
မိမာမှာ.. ဝေဒနာခံစားနေရဟန်မတူပဲ.. သင်သာဓာ
ဗိုက်ကလေး ရုပ်ရုပ်သွားပြီး.. ဆီးခုံလေး
မောက်မောက်ကြွကာ.. တော့တော့ခံပေး
နေလေသည်။ နောက်တစ်ချို့.. မိမာစောက်ပတ်ကို..
အကော့ဌ်.. ကိုသက်နောင်က မင်ကြီးကို နောက်သို့
ပယ်ခွာ ခွာဆုတ်ပြီး.. “ဒုတ်” ကန့်
ဆောင့်လှီးချလိုက်လေသည်။

“အီး.. အ.. ဦးက.. မညှာဘူး.. တအားပဲ”
မခြောက်တက်သေးသော မျက်ရည်စီးကြောင်း
လေး အတိုင်း မျက်ရည်ပူများက ထပ်မံစီးကျလာသည်။
မိမာစောက်ပတ်ကလေး ကို လက်နှင့် ပွတ်ရင်း
ငြုပ်သီးစပ်သလို.. တစ်စုံတစ်ခုနှင့် တအား အား ပြစ်သွား

သည်။ မိမိစောက်ပတ်အတွင်းသို့ . . နတ်ရွှိုင်းစွာ
စိုက်ဝင်နေသောလီးတန်ကြီးကို လက်နှင့် ထိကြည့်ကိုင်
ကွယ်ရသော အရသာမှာ . . မိန်းခလေးတို့၏ သီးသန့်
ကိုယ်ပိုင် ခံစားမှုလေး . . ပေလေးမဆိုနိုင် . . ရင်၌ကြည်
ရူးကျေနပ်မိကြလေသည်။

လက်ညှိုးနှင့် လက်ခလယ်ကြားသို့ ဆေးလိပ်ညှပ်
သလို ညှပ်ခါ . . စောက်ပတ်ကို ပွတ်ဖုတ် . . လီးတန်ကြီး
ကို ကိုင်စမ်းနေသော မိမိက . . ဦးမျက်နှာကို
သနားစဖွယ်လေး ကြည့်၏။

“ပြည့်ကြပ်နေတာပဲ . . ဦးရယ်” “အခုရော . .
နာသေးလို့ လားဟင်” “ဦး . . တကားဆောင့်တုန်းက
နာတာ . . အခု . . သိပ်နောတော့ဘူး . . အထဲမှာ . .
ထောက်နေသလိုပဲကွယ် . . ” “ဦးကိုချစ်တယ်ဆို . . ”
“တာဆိုင်လို့လဲ . . ဟူန့်”

“ဦးကို ချစ်ရင် . . ဦးလိုးတာကို . .
အောက်ခံနိုင်အောင် ကြိုးစားပေါ့ . . ချာတိုက်ရဲ့ . .
ဟုတ်ဖူးလား . . ” “ခံတာပါပဲ . . အင်း နာတာက . .
မတရား . . နာတာထို”

ခလေးဆန်သော မျက်နှာ . . ခလေးဆန်သော
အပြောလေး တွေကြောင့် ကိုသက်နောင်က . .
အသဲယားလာဟန်နှင့် မိမိခေါင်း လေးကို . . ကိုင်ပြီး
ဆံပင်လေးများ ဆွဲဖွရင်း။

“ချစ်စရာလေးကွယ်” ဟု . . အံ့ကြိုက်ပြီး ပြော၏။
မိမိရင်၌ ကျေနပ်ခြင်း . . ချစ်ခြင်းနှင့် အတူ
ညှပ်သာသိမိ မွေ့သော ကာမတရားနှင့် မဆိုင်သည့် . .

သန့်ရှင်းဖြူစင်သော သံယောဇဉ် ချစ်စိတ်လေးကပါ
လွမ်းခြံသွားသည်။

“ဦးကိုလဲ . . မိမိ သိပ်ချစ်သွားပြီကွယ် . . ”
“ဟာဖြစ်လို့လဲ . . ခလေးရယ်”
“ဟင့် . . အဲဒါတော့ . . မပြောတတ်ဘူး . . ”
မိမိကဲ့သို့ . . (၁၈)နှစ်

အရွယ်ကောင်မလေးမဆိုထားနှင့် ကိုသက်နောင်လို
(၁၀) ကျော်အရွယ်ကြီးတွေပင် ဘာကြောင့် “ဗိုမိ
ချစ်စိတ်ပွားရသနည်း” ဆိုသော မေးခွန်းကို
ဖြေရအတော်ခက် သွားပါသည်။

“ဟုတ်တယ် . . ဦးရဲ့ . . မိမိကို
တကားချစ်သွားပြီ သိလား . . မိမိ . . ပြစ်ပြေးရင် . .
ဦးသေမှာ . . ” “အမယ် . . အမယ် . . ချွဲတက်
တယ်တော့ . . ” “တကယ်ပြောနေတာ . . ”

စကားလေးတွေ တီးတိုးတီးတိုး တဖန်ပိုးထိုး
သလို . . တတွက် တွက်ပြောနေရင်း . . လီးတန်ကြီးက
မာတင်းလာသည်။ ကိုသက်နောင်က . . ချတ်တရက်
တစွပ်စွပ်ဖြင့် . . မြန်မြန်ကြီး လိုးလိုက် ပါတော့သည်။

“စွပ်စွပ် . . စွပ်စွပ် . . စွပ်စွပ် . . ပြီးပြစ်”
“အင့် . . အင့် . . အအား . . အင်းအင်း”

မိမိတစ်ကိုယ်လုံး . . မီးရွှံ့ခရသော ပလပ်စတစ်
အစတစ် စနယ် . . ကော့လန်ပျံတက်သွားကာ မစောက်
ပတ်ကြီးကို အားကုန် ကော့ကော့ပြီး ဆောင့်ဆောင့်
တင်လျက် အရည်များကို ပြိုင်တူလို လို ပန်းထုတ်လိုက်မိ
ကြလေသည်။

ကိုသက်နှောင်က မိမာအပေါ်ကို မှောက်ချလိုက်
ရာ မိမာ မျက်နှာလေးက ကိုသက်နှောင် ရင်ဘက်
အောက်ရောက်သွားလေ သည်။ ကိုသက်နှောင်က
နို့ကလေး နှစ်လုံးကို သူ့ရင်ဘက်ကြီးနှင့် ဖိဖိပွတ်ချေရင်း
မှ . . . ဖင်ကြီးကို ကြွလီးကို ချွတ်ပြီး . . . အောက်ဖက်
လျောလိုက်မှ မျက်နှာနှင့် နို့နှစ်လုံးက . . . ဝပ်ဟပ်မိသွား
ကြလေသည်။ အရပ်ပုသော . . . မိမာနှင့် ထောင်ထောင်
မောင်းမောင်း ကိုသက်နှောင်တို့အဖို့ . . . နို့စို့ရင်း
လိုးဘို့ဆိုသည်မှာ လုံးဝမဖြစ် နိုင်သော ပုံစံတစ်ခုဖြစ်
သွားသည်။

လီးတန်ကြီးကို ချွတ်ပြီးမှ နို့ကိုစိလိုရလေသည်။
အရည်လေးများ စို့နေသော မိမာစောက်ဖုတ်
လေးကို လက် နှင့် အသာအသာပွတ် ပေးရင်း . . .
နို့လေးကို ရှုရှုဖွဖွလေး စိလိုက် ရင်ညွန့်နှင့် နို့သားလေး
များကို လျှာနှွေးနှွေးကြီးဖြင့် ယက်လိုက်နှင့် ကိုသက်
နှောင်က နောက်ထပ်တစ်ချို့ . . . ထပ်ဆွဲရန် ခလေး
မလေးကို . . . နိုးဆွဲပေးနေမိပြန်သည်။ မိမာ၏ အဝတ်မဲ့
သော ခန္ဓာကိုယ်လေးက အထက်ပိုင်းထက် အောက်ပိုင်း
က ပိုဖွံ့ဖြိုးနေသည်။

အကျီလုံချည်အဝတ်အစားအပြည့်နှင့် တုန်းက
ထက်ဆယ် ဆမက . . . အချိုးအဆစ် . . . တင်ရင်ခါး . . .
ပီပြင်လှပမှုကို တွေ့ရ သော ကိုသက်နှောင်မှာ . . . ဖိဟာ
ကလေးကို အပြုံးအပိုင်သိမ်း ဆည်းသို့ဝှက်ထား
ချင်မိလေတော့သည်။

“ခလေး . . . ဦးတို့ . . . လက်ထက်မယ်နော် . . .”

“အို . . . အဲလို ပြောမိလို့လား . . . ဟင်” “မိမာနော် . . .
ဦးကိုမစနဲ့ဟင်” “ဟဟ . . . သမီးနဲ့ အဖေအရွယ်
ကြီးဟာကို . . . လူတွေရယ်ကြမှာ ပေါ့ . . . လို့” “ဒါ . . .
အဖြင့် . . . မင်းဘာလို့ ငါ့ကိုခဲနေတာလဲဟင်” “အင်း . . .
ဒါက . . . ဦးကိုချစ်လို့ပေါ့ . . .” “ဟေ့ . . . ငါ့စကားအတည်
ပြောနေတာနော် . . . နောက်တီးနောက်တောက်
မပြောနဲ့”

မိမာက . . . ပြောင်းပြန်သက်ပြင်းလေး ချပြီး
ကိုသက်နှောင် ကျောပြကင်လေးကို လက်ဝါးနှစ်လေးဖြင့်
ပွတ်ပေးရင်း ဖုံခါသလို ဟပ်ချမှန်နပ်ချက် ခါပေးရင်း။
“ဦးရယ် . . . သမီးကိုလုပ်ရရင် . . . ဦးကကျနပ်
ရောပေါ့”

“မိမာ”

ကိုသက်နှောင်က . . . မိမာပါးလေးကို နှုပါးနှင့်
တပ်ထား ရင်း . . . တတွက်တွက် ဆက်ပြောသည်။

“ဦးဈေးအောင် . . . မလုပ်ခဲ့ပါနဲ့ ခလေးရယ် . . .
ဦးလေ ခလေး ကိုမခွဲနိုင်တော့ဘူး . . . ခလေးနဲ့ခွဲ
ရတာနဲ့ . . . ဦးသေမှာ . . . တကယ်အေးမှာ . . .”

ဦးအသံက . . . နှင့်နှင့်နဲနဲရှိသည်။ တကယ်ခံစား
မှုနှင့် မပြောနေမှန်းလည်း သိသာသည်။ မိမာပါးရိုးမလေး
များ တင်ထူနေအောင် အကိုကြိတ်လိုက်သည်။

“မာလဲ . . . မော့ကိုမခွဲနိုင်တော့ပါဘူး . . . မောင်
ရယ်”

မိမာအသံထဲ အထဲက လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲပြော
ရင်း . . . ကို သက်နှောင်လီးတန်ကြီးကို . . . လက်ကလေး

နှင့် အုပ်နယ်ရင်း ဇိကန့်.. ဇိကန့်နေကောင် ညှစ်လိုက်မိ
လေသည်။ တကယ်တော့ မရှက် ဂျာနီးဝန်ခံရပါမူ..
ကိုသက်နောင်ကို စတော့တော့ ချင်း ရုပ်ရည်သန့် ပြန်ပြီးမူ
ကြောင့်.. တကယ်ကို လူကြီးလူကောင်း တစ်ယောက်
ပမာ လေးစားရုံမျှသာ ဖြစ်ခဲ့သည်။

ရှုပ်ရှင်မင်းသားတစ်ဦးနှင့် ဆင်တူသော
ကိုသက်နောင်ကို ခန့်ခန့်ချောချောဟု အသိစိတ်က
အမှတ်ပေးခဲ့မိမှန်းလည်း နောင် မှ သိသည်။
အမေဆေးရုံတင်ရသည့် ကိစ္စနှင့် ပက်သက်၍ အစစ
အရာရာ လိုက်လံကူညီပေးရင်းမူ။

ဦး.. ထံမှလည်း စစ်မှန်သော စကားနှင့်
မေတ္တာတရားကို ပြောငဲ့ချက်ပေးခဲ့သည် မဟုတ်ပါ
လား..။

မိမာကို တားကတ်(ပစ်မှတ်)ထားပြီး ဦးန့်
ဦးမော်ဆော့.. ကျောက်ပွဲစား ဦးရဲမြင့်တို့ အလောင်း
အစားလုပ်ခဲ့ကြတာပါ မိမာ အရွယ်ချင်းမမျှရင် ညားခံ
ကြတဲ့အကြောင်း ညားကြပြန်ခင်လဲ ကောင်မလေး
တွေက ပစ္စည်းဥစ္စာကိုသာ ကြည့်ပြီး ယူကြတဲ့အ
ကြောင်း.. အဲဒါကို မခံချင်လို့.. မိမာလို့..
ကိုယ့်ဘဝကိုယ် ရပ်တည်နေတဲ့.. မိန်းခလေး
မျိုး.. ဘဝကို အနီတိုတိုနဲ့ မောင်းတင်ပြီး
လျှောက်နေတဲ့.. မိန်းကလေးမျိုးကို.. မရနိုင်ဘူးဆို
တာ ဦး နားလည်ပါပြီ။

ဒါကြောင့်.. ဦးရဲမြင့်ကို လောင်းကြေး
သိန်းနှစ်ဆယ်.. ပေးလျှော်ရမယ်လေ.. ဒါက..

ပြဿနာတော့မဟုတ်ပါဘူး.. မိမာ.. မိမာ..
သာဦးအပေါ်သံသယ ရှင်းသွားပြီး.. အခုက
ညီတာတွေဟာ.. ခုတနာအစစ်အမှန်တွေဆိုတာ..
လက်ခံရင် နားလည်ရင်.. ကျေနပ်ပါပြီ.. ရှည်လျား
တဲ့.. ဦးရဲရှင်းတမ်း တွေကို မိမာနားထောင်ရင်
ဦးတိုလေးစားကြည့်ပါရမူ..

ဘဝကို ပေးဆပ်ရင်း.. မိမိမေတ္တာကို
တုံ့ပြန်မိခြင်းသာပါ။ ပြီးတော့.. သိန်းနှစ်ဆယ်..
ကောင်ပေးလျှော်ရမဲ့ ဦးရဲ လောင်း ကစားပွဲမှာလဲ..
ဦးဟာအနိုင်သမားပဲ ဖြစ်စေချင်ခဲ့တယ်။ ခွေးချင်း
တိုက်ရင်တောင်မှ ကိုယ့်ခွေးနိုင်စေချင်တဲ့ “လူ”
ဆိုတဲ့စိတ်ရဲ့.. အံ့အော့ဖွယ်ရာ တစ်ခုပဲ ဖြစ်ချင်ဖြစ်မှာ။

“ဦးရဲမြင့်ကို တော့.. ဦးမရူးတော့ဘူး
ပေါ့.. နော်” “မင်း.. ဘာဖြစ်လို့.. ဒါကြီးကို
ထည့်ပြောရတာလဲ..” “ဦးကလဲ.. အ ကောင်းမေးတဲ့
ဟာကို..” “စားသောက်ဆိုင်မှာ.. အလုပ်လုပ်တဲ့
သူတိုင်း.. ငွေကြေးမက်မောလိမ့်ကြမယ်လို့..
ကွတ်ဆထားတဲ့ သူတွေထဲမှာ.. ဒီနေ့ကစပြီး..
ဦးမပါဘူး.. အဲဒါကို မယုံသေး လို့လား..”

“မူတ်ပါဘူး.. ဒေါသကလဲ အရမ်းကြီး..”
မိမာက စကားလမ်းကြောင်းလွဲပြစ်ရင်း
လက်ကလေးထဲ ဆုတ်ညှစ်ထားသော ကိုသက်နောင်
လီးကြီးကို ထင်းတင်းကြီး ဆုတ် ပြီး ခါရမ်းပြစ်
လိုက်သည်။

“ဒီကောင်မလေး.. ဒါပဲ.. ခဏခဏကိုင်နေ”

“ဘာဖြစ်လဲ.. ကိုယ့်လင်ဟာ ကိုယ်ကိုင်တာ..”
“ဟုတ် ပါတယ်.. မောင့်မယားလေးရဲ့.. ကံ”

“ကံ” ဟုစကားအဆုံး၌ မိမာစောက်မွေးနှစ်လေးများကို ပါးစပ်နှင့် ဒီပြုံးပွတ်ကြိုက်ခါး.. စောက်စိနေရာလေးကို မချင့်မရဲလေး နှုတ်ခမ်းချင်း တေ့စုပ် သကဲ့သို့.. စုပ်ပြစ်လိုက်ရာ.. မိမာ.. ကော့ကနဲ့.. ဖြစ်သွားသည်။ “မာ.. တော့ဝရဲကြီး မှာပဲနေနဲ့.. မောင်” “ဘာဖြစ်လို့ ကြီးရမာလဲ..” “ကိုယ် အဖေလောက်ကြီးက ဟိုဒင်းကို စုပ်စုပ်ပေးနေတော့.. ဝရဲကြီးမလားလို့..” “ဒါဖြင့် လဲ.. မောင့်ကို ပြန်စုပ်လေ.. ကော့ရော” “သွားပါ.. ရွံပါတယ် အခုနပ်.. ဒီအထဲလုပ်ထားတဲ့ဟာကြီး.. အရေတွေနဲ့.. ဟွန်း”

“မလုပ်ခင်ကတော့ စုပ်ပြီးတော့” “မလုပ်ခင်က.. ဘာအ ချေမှုမှ.. မထွက်သေးတာ” အော.. မောင့်ကို ရွံတယ်ဆိုပါတော့ “မောင့်ကို ရွံတယ်ပြောတာ မဟုတ်ပါဘူး.. ဒါကြီးကို”

မိမာက မျက်စောင်းလေးခဲရင်း.. အံလေးကြိုက်ရင်းမှ.. ဆင်နာမောင်းကြီးကဲ့သို့.. တွဲလောင်းကျနေရင်း.. ဟိုရမ်းဒီရမ်း ဖြစ်နေသော လီးတန်ကြီးကို လက်လေးဖြင့် တိုထိပြီး တွန်းပြစ်လိုက်သည်။

ကိုသက်နောင်က.. ကနွဲကလေး မူပြုနေသော ခလေး မလေးခါးကို.. ခပ်တင်းတင်းလေးကိုင်ပြီး ဆွဲမှောက်လိုက်သည်။

“အိ.. ဘယ်လိုလုပ်အားမလို့လဲ” “ကုန်းပြီးလှီးရအောင်လေ” “အာ.. ဟင်းဟင်း.. မာမကုန်းချင်ဘူး နှုတ်တယ်..” “ဘယ်သူ မှ ထိုင်ကြည့်နေတာမှ မဟုတ်တာ.. မာကလဲ” “မောင်ကလဲကွာ မာ စိတ်ညစ်လာပြီ.. ဟင့်ဟင့်”

မိမာခေါင်းလေးကုတ်ပြီး.. ခေါင်းအုံးလေးကို ဘုတ်ကနဲ့ မြည်အောင် တစ်ချက် ချိတ်ပြီး.. ဆောင့်ဆောင့်အောင့်အောင့် မျက် နှာလေးဖြင့်.. လေးဘက်ကုန်းပေးသည်။ စအိုဝလေးက နီရဲကာ မှုတ်မှုတ်ပြစ်နေသည်။

ကိုသက်နောင်က လေးဘက်လောက် ဖင်ကုန်းပေးထားသော မိမာ.. ဖင်ကြားပေါ် သို့ လီးအတောင်ကြီးကို မေးတင်ပြီး.. လှူတိုက်သည့်နှယ်.. လျှော့တိုက်လိုက်သည်။

မိမာက ကြက်သီးမွှေးညှင်းမလေးများ ထောင်သွားသည်။

“မောင်.. မောင်လိဆိ..” “ဘာလဲ.. မာရယ်” “ဟို.. ဒင်းဒင်း.. ဖင်ကိုမလုပ်နဲ့နော်” “ခေခေ.. အင်းပါ..”

မိမာအသံကမျက် ရွံမှုနှင့် တီးတိုးလေးပြောချင်းဖြစ်သည်။ ကိုသက်နောင်က အချိန်မပျက်.. လှူတိုက်ရင်းမှ လီးတန်ထိပ်ဖူး ကို အောက်သို့ လျှော့ချလိုက်ရာ.. လီးထိပ်ကြီးက နီရဲသော်.. စအိုဝလေးကို နွေးကနဲ့.. တော့ကပ်သွားသည်။

စအိုလေး.. ရွံကနဲဖြစ်သွားခါ.. မိမာလှည့်ပြီး

လက်သီး ဆုပ်လေးဖြင့် ရမ်းသမ်းတုသည်။

“အဲဒါ.. မလုပ်ပါနဲ့ဆို” “ဟတ်.. ဟက်.. မလုပ်ပါ ဘူး.. မာရ်.. ခရီးကြိုလို့ တထောက်နား တာလေ..” “သွား တောက်တီးတောက်တက်.. ဝါပဲနော်.. ဖင်ကိုလုပ်ရင်.. နောက် ဆို.. ဘယ်တော့မှ မခံဘူးမက်..” “အေးပါ.. မိန်းမရယ်.. ကဲပြန်ကုန်း..” “တိုးတိုးပြောစမ်းပါ.. တစ်ခန့်.. တကုန်းထဲ ကုန်းခိုင်းနေတာပဲ.. ဒီက.. အလကားနေ ဖင်လိုက်ကုန်းတဲ့ မိန်းမ.. ပြစ်နေပြီ” “ဟာ.. ဒီကလေးမ..”

ကိုသက်နောင်က.. မိမာ နို့အုံကလေးကို ခပ်နာနာလေး ညှစ်ပြီး ဆွဲလှည့်လိုက်သည်။

“အာ.. နာတယ်.. တအားမဆွဲနဲ့”

မိမာ.. အသံတုံတုံလေးနှင့် ပြောရင်း.. နေသားဟကျဖြစ် စေရန်.. ထူထဲသော မွေ့ရာကြီး ပေါ်၌ လေးထက်ကလေးကုန်း ပေးလိုက်လေသည်။ အပျိုစစ်စစ်လဲဖြစ် လုပ်ဖူးကိုင်ဖူးခြင်းလဲ မရှိ သဖြင့်.. ဖင်ကုန်းဆို.. ဖင်တိုသာ တုန်းထားခြင်းဖြစ်သည်။ စောက်ပတ်ကို လိုးလို့ရအောင် မကုန်းဟက်သေး..။

“ခါးကို ခွတ်ချလိုက်.. ရှေ့လက်ကို တစ်တောင်ဆစ်နဲ့ ထောက်.. အင်း.. ဟုတ်ပီ.. ဖင်ကဲကော့ထုတ်ထား.. ဒါမှ.. စောက်ပတ်က နောက်ကိုခွဲထွက်လာမှာ..”

မိမာလည်း ယခုမှ ဖင်ကုန်းနည်းပညာအတိအကျသိရ၏။ ပြူးထွက်နေ

သော စောက်ပတ်ကြီးနှစ်ခြမ်းက ဖင်နှစ်ခြမ်းကြားတွင် နေထိုင်နေသဖြင့် ကိုသက်နောင်က လက်ညှိုးနှင့်.. လက်မကို အသုံးပြုကာ အသာပြုပြီး ကျန်လက်တစ် ခုနှင့် လီးကို.. ကိုင်၍ တော့လိုက်ခါ.. ရှေ့သို့စိုက် ချိတ်.. လီးကြီးကို စောက်ဖုတ်ထဲ.. နှစ်စိုက်ထိုးသွင်း ထုတ်လေသည်။

“မြတ်.. ဘွတ်..” “ခွိုခွို.. အသံက အတုယကြီး ကွယ်” မိမာက ညှိုးညှိုးသံနှင့်အတူ.. ကောင်းလေးကို ခပ်တိုးတိုး လေးပြောလိုက်ရင်း.. ခါးလေးခုံးထသွားသည်။ နင့်ကနဲ့ ကြပ်ကြပ် တည်းတည်းကြီး လီးသွင်းလိုက်သော လီးတန်ကြီးက.. စောက်ပတ် နှစ်ခြမ်းကို ချိတ်ခွက်နှစ်ဝင်သွားစေပြီး.. အင်းကနဲ့ ခံစားလိုက်ရ သည်။

“မြတ်.. ဘွပ်.. မြတ်.. ဘွပ်.. မြတ်ဘွပ်” “အင့်အင်း.. အင့်အင်း.. အင့်အင်း..”

မိမာဆံပင်လေးတွေ ဖွာဖွာသွားအောင် ခပ်ဆက်ဆက်လေး ဆောင့်နေမှုကြောင့် ခိုကြီးနှစ်လုံး မှာ.. တောင်တင်ခပ်ခါ သွက် သွက်ခါနေလေတော့ သည်။

“အား.. အား.. ကျွတ်.. ကျွတ်.. အင်း.. တင်း”

မိမာက ပြူးဖွေးသန်စင်နေသော တင်ပါးကြီးကို လက်က လေး တစ်ဖက်နှင့် မကြာခဏပွတ်လိုက်လက် ပြန်ထောက်လိုက်.. တစ်ခါပြန်ပွတ်လိုက်။

“ဘယ်လိုနေလဲ.. ဟင်.. မာ”

“ကောင်းတယ်. . မောင်ရယ်. . ခိုး. . အား. . အီး. . အ”

မိမာဆံပင်လေးများ ခါတင်လိုက်. . တင်ပါးကို လက်ပြန် လေး ထုတ်ခါ ပွတ်လိုက်. . မျက်စေ့အစုံကို တင်းနေအောင် မိုက် ထားရင်း. . နှုတ်ခမ်းလေးများကို လျှာလေးနှင့် မကြာခဏ. . ယက်နေချာလေသည်။

ကြီးမားသော မိမာအီး ဖင်ကြီးအစုံကို ကိုသက်နောင်၏ လီးမွေးအုံကြီးနှင့် “ပြီ” ကနဲ့. . ပွတ်ကြိတ်သံမှန်မှန်ကြီး ထွက်ပေါ် နေသည်။ ငွေးစိကြီးက မိမာ၏. . စောက်ပတ်ကိုလွှဲကာ. . လွှဲကာ. . ဖက်ကနဲ့. . ဖက်ကနဲ့. . တစ်ခါတစ်ရံ. . ဖျောက်ကနဲ့ မြည်သည်အထိ. . ခပ်ပြင်းပြင်းရိုက်မိနေ လေရှာ. . အို. . အတွေ့ အထိစုံလင်မှုက ရာဂမီးညွှန်များကို တောင်းကင်ယံသို့ တရွန်ထိုး ထိုးတက်စေခဲ့လေသည်။

စပြီးတာလွတ်ကတည်းက. . ခပ်သွက်သွက်လေး ကက် သုတ်ရိုက်ကာ. . မောင့်နေမှုကြောင့် မကြာလှ သော ကာလလေး မှာပင်. . နှစ်ယောက်စလုံး သုတ်ရေများ ပန်းထွက်ကုန်ကြလေ သည်။

ကိုသက်နောင်က. . မိမာကိုလှဲချလိုက်ပြီး ကတင်ပေါ်သို့ နှစ်ယောက်သား. . မြေနှစ်ကောင် လိမ်နေသလို. . အထက်ရောက် လိုက်. . အောက်ရောက်လိုက်ဖြင့်. . တစ်ယောက်တစ်လှည့် စီမိုး ကာ. . လူးလိမ့်ပြစ်လိုက်မိကြလေသည်။ အော်. . ကာရောဂ စိတ်စွမ်းအင်ကြီးကား. . ကြောက်မက်

ဖွယ်. . ထက်မျက်ပါးခြင်း။

“ဟယ်. . ဦး. . လာတယ်”

မိမာလေးလေးနယ်. . အိမ်ခတ်စက်မြိတ်ကို ဆွဲတိုင်ပြီးမှ. . အိမ်ရှေ့သို့ပြေးထွက်လာသည်။ ကိုသက်နောင်က ပေရင်တာ. . ကားလေးထဲမှ. . ထွက်လိုက်ပြီး စားစရာနှင့် ကစားစရာ မှပဲသွား ခေတာ. . အထည်စုံလင်စွာ. . ပွေ့ပိုက်လိုက်ပြီးမိမာကို ပေးလိုက် လေသည်။

“အပေါ်ဘယ်လိုနေသေးလဲ. . မာ” “နေကောင်း နေပါပြီ မနေ့ကတောင်. . မေးနေသေးတယ်. . ” “သမက်ကို. . လွမ်းကယ် ထင်ပါရဲ့. . ” “ဟိတ်. . တိုးတိုး. . ခလေးလဲမဟုတ်နဲ့”

မိမာက. . ပုန်းလျှိုးကွယ်လျှိုးလေး ဆူပြစ် လိုက်ရင်း အိမ် လေးထဲ ပြန်ဝင်သည်။ ဦးသက်နောင်က ပုဆိုးကိုမပြိုး. . ရွံ့စွက် တွေရွှောင်ပြီး လိုက်ဝင်ရသည်။ အိမ်ထဲ၌. . မိမာအမေမှာ. . ဆေးရုံမှ ဆင်းလာပြီနို့. . ကျန်းမာရွှင်လန်းနေသည်။

“လာကွယ်. . ဖောင်သက်နောင်. . သမီးက တော့ လာမယ် ပြောသား. . ဘယ်နေ့မှန်းမသိလို့” “သူမေ့တာပါ အပေါ်ရဲ့. . ကျနော်အသေအချာပြော ထားတာပါ” “ဟင်. . ဦးကလဲ မပြောဘဲ နဲ့” “ဦးအိမ်က ပြန်တဲ့. . ည. . အဲ” “အော်. . ဟတ်သား သမီးမေ့တာ. . မေမေရေ. . အလုပ်ကပြန်ပြီး. . ဦးကသူတိုက်ကို ခဏပြန်သေးတာ ပြီးမှ သမီးကိုလိုက်ပို့ တာ. . အင်း. . ဟုတ်တာပေါ့. . ဟာဟာ. . အဲဒါကို

မေ့တယ်။

မိမာက အင်မတန်လည်သည်။ . ကိုသက်နောင် စကားများ သွားသည်ကိုး . ကမမိကတမ်း စကားပါ လိုက်လေသည်။ ပြီးမှ အမေဖာလစ်တွင် ကိုသက်နောင် ကို လက်သီးလေးထောင်ပြလိုက် သည်။ ကိုသက်နောင် ကား . ကောင်းပန်သလို ပြုံးပြီး အမေဖာတွက် မှုများ ထုတ်ပေးလိုက်လေသည်။

“အမေလဲလေ . ဝယ်ရကကြီးလာတာဆို တော့ . . အစ် . ယ်တော့လည်း သိနေသလိုပဲ . . ဒါပေ မဲ့ . . သည်အရှယ်နှင့် သည် အရှယ် မဟုတ်နိုင်ဘူး . . ရယ်လို့လဲကိုယ်တာကိုယ် အဆိုကင် . . ကိုယ်တာ ကိုယ် . . ကန့်ကွက်၏။”

“အမေရေ . . ဟေ့ . . အမာ . . ခွေးကြည့်စမ်းဟ”
“မိအို ဘယ်သူလဲ . . သွားကြည့်စမ်း . . ” ကျော်ထွန်းနဲ့ တူတယ် . . သမီး ရဲ့။

အမေက . . ကိုသက်နောင် စကားပတ်လေးခွာ ပေးသော သိုး သားညှပ်ပေါင်မုံလေးကို ဝါးလိုက်ရင်း အာပုလဲသံလေးနှင့် ခပ်တိုးတိုးပြောသည်။

“ကျော်ထွန်းလား . . လာလေ . . ဒီမှာနည်းနည်း ရောက် နေလို့ . . ဟ” ကျော်ထွန်းက မိမာ၏ ဝယ်ရည်းစားကျောင်းနေဘက် သို့သော်လည်း . . သည်တက်ကာလထိုင် ကျော်ထွန်း၏ အရည်အ ခဲသွားတို့က . . မိမာဘဝ ရုန်းကန်ရေးတွင် အရေးမပါ . . အရေးမ ပါသည်အပြင် . . ကန်ခါကန်ခါ ငွေလစာချေး သေးသည်။ ကြာတော့ လည်း . . မိမာ . . ရည်းစား

ဆိုသော သံယောဇဉ်လေးကြောင့်သာ အားနာပါးနာ ဆက်ဆံခဲ့ရခြင်းဖြစ်သည်။ ကျော်ထွန်းလက်ထဲ၌ ဒါနိ ချိုင်လေးတစ်လုံးပါလာသည်။

“ဖွားလေးသောက်တို့ . . မြူခွမ်း . . ခြုံ”
ကျော်ထွန်းမျက်လုံးက . . အမေ့ရှေ့တွင် အပုံလိုက်ကြီး စုပုံချထားသော . . နိုင်ငံခြားဖြစ် မှု့ဘူး တွေ့ဆုံရောက်သွားကာ စကား ဟ တိုးလို့တန်း လန်းရပ်သွားသည်။ တစ်ယောက်တည်း သူ့မျက်လုံး တို့က . . ကိုသက်နောက်ထံ . . မလိုလားစွာ ကျရောက် ၏။ သည် . . လူချော . . လူဖျောင့်ကြီးနှင့် မိမာဘယ် အခြေအနေထဲ ရောက်နေ ပြလဲ ဆိုသော အဟောင်းက ခိုင်း . . ကနဲ့ ဝင်လာသည်။

“ထိုင်လေဟာ . . နင်ကလဲ . . မက်တက်ကြီး . . ”
မိမာက . . မနေသာပဲ . . ဝင်ပြောလိုက်သော လဲ . . မထိုင် ပဲချက်ချင်းပြန်လေကောင်းလေးဟု တွေးမိသည်။ မိတ်ဆက်ခြင်းအမှု ကတော့ . . မိမာတို့အသိုင်းအဝိုင်းမှာ အလေ့အထမရှိပါ။ စကား ပြောကြရင်း . . သိလျှင် . . သိ . . မသိလျှင် . . နည်းသည်အပြန်မှာ ဘယ်သူ့ဘယ်ဝါဆိုတာ . . ပြောမိခြင်းပဲရှိသည်။

“ဒါ . . ထားခဲ့မယ် . . မနက် ကျမှ ဝှိုင့်လာယူမယ် . . ”

ဘယ်သူ့ကိုမှ နှုတ်မဆက်ဘဲ . . ခွေးခုံတက်မှ လှည့်ပြန်၏။ ခြံတွင် ဝင်းဝင်းလက်လက် . . ရပ်ထား သော စပရင်တာကားရှေ့ဘီးကို . . ခုံးကနဲ့ . .

တစ်ချက်ဆောင်ကန်သွားသည်ကို . မိမာ မြင်၏။

“ဦး . . ထမင်းစားပြီးမှ ပြန်နော် . . ”

“နောက်မှ . . အေးအေး . . ”

ဆေးဆေးစားမယ် . . မိမာ ပီနေအလုပ်ကိစ္စလေးတွေရှိသေးတယ် . . “လုပ်ပြီ . . ”

ပါးလေးဖောင်းပြီး နှုတ်ခမ်းစုပြစ်လိုက်ပြီး မျက်နှာလေးထိုးလိုက်မိလေသည်။ မိမာ . . ဘာတစ်ခုမှ ပြင်ဆင်ထားခြင်းမရှိ သေးပါချေ။

“မေ . . ဒါက . . ဘယ်လိုလုပ်မလဲ . . ဟင်”

“ပြခမ်း . . အင် . . မသိဘူး . . ဦးလုပ်ပါအုံး”

အငယ်ကောင်က . . ဓါတ်ခဲနှင့် မောင်းနှင်သော ကားလေး ကိုလာပြသမို့ . . ဦးဆီလှည့်ထိုးလိုက်ရသည်။ ကိုသက်နောင်က . . ခလေးကို . . ဓါတ်ခဲအဖွင့်အပိတ်ခလုတ်လေးတွေပြပြီး . . အသံ မြည်ကာ . . မောင်းနှင်သည့်အထိ လုပ်ပြသည်။

“ဈေးကြီးတာတွေဝယ်ဝယ်မလာပါနဲ့ ဦးရယ်”

မိမာက . . အမေမကြားအောင် . . ခပ်တိုးတိုးပြောသည်။ ကိုသက်နောင်က . . ဟိုဘက်လှည့်ကာ . . မုံစား ခပ်တိုးတိုး ပြောသည်။ ကိုသတ်နောင်က . . ဟိုဘက်လှည့်ကာ . . မုံစားနေသော အမေ့ကို တစ်ချက်ကြည့်ပြီး . . “ကိုယ့်ယောက်ဖလေး အတွက်လေ” ဟုဆို၏။

“ကြည့် . . အမေကြားသွားအုံးမယ်” မိမာက

သွပ်ခုံးကြီး ကိုဆက်ကနဲ့ . . အလစ်တွင်ထုသည်။

“မနက်ဖန်ည . . ဘယ်နှယ့်လဲ . . ဟင်” “ဟေ့

အေး . . ထွာ ဆက်တိုက်ကြီး . . မကောင်းဘူး . . “ဒါပြန် ဘယ်နေ့လာမလဲ အပြာလေ . . ” “အင်း . . ပီနေဆယ်ရက် . . ဆိုတော့ . . ဆယ်နှစ် ရက်နေ့” “ဆယ်နှစ်ရက်နေ့နော် . . လေချာလား” “ဇာတိအကျပဲ ဟင်အင်း”

ကိုသက်နောင်က . . မိမာထံမှ ကတိချိုးသည်နှင့် အချွ ကိုစရာခလေးတွေကိုပါ နှုတ်ခပ်ခါ . . ပြန်သည့် ကားလေးက “သတ်အားနောက်ဆုတ်မယ်” တုတ်ခါသပ်ခါအောင်ရင်း . . လမ်း အိမ်သို့ ရောက်သွားလေသည်။

တာမည့်ဆယ်နှစ်ရက် . . ဓား . . ဓာဟင်း . . ပွဲကောင်း ခုနမယ် . . ဟုတွေ့ကာ ပီထိဖြစ်သည်။

ဦးရဲခြင့်ကတော့ ကိုသက် နောင်ကို လက်ဖျားခါ၏။ “ကျုပ် . . တကယ်မထင် ဘူးဗျာ . . ”

ကလေးမလေးက . . တကယ်ကိုမိကောင်းဖခင်သား သမီးလေးဗျ . . ဟဲဟဲ . . ခင်ဗျားတံကောင်းပြီ ကျုပ်ကဆိုးသွားတာပေါ့လေ . . ရော ရေတွက်ကြည့်အုံး . . သိန်းနှစ်ဆယ် . . အတိ”

“ယုံပြီးသားပါဗျာ . . ရေစရာမလိုပါဘူး . . လုပ်ငန်းကြီး တွေ လုပ်နေကြတဲ့သူချည်းပဲတာ”

ထိုသိန်းနှစ်ဆယ်ကို . . မိမာအမည်နှင့်ပင် ဘဏ်စာရင်းဖွင့် ပေးထားလိုက်သည်။ စင်စစ်သည် ဒွေကမိမာငွေပဲလေ . . ကား လေးကို ခြံတွင်းသို့ ကျွေဝင်လိုက်သည်။

မျက်လုံးအစုံသည် . . ပြူးကျယ်ဝိုင်းစက်သွား

သည်။ အစွဲမဲ့ ငေါ့ငေါ့နှင့် ဖိလူးတစ်ကောင်ကို
တွေ့လျှင်ပင်ကိုသက်နှောင့် ဤမျှ လောကယ် သိတ်သိတ်
ဟာဟာ ဖြစ်သည်မဟုတ်...။

ဦးနှောင်... ဘယ်ဘေးကလဲ... မီးမီးရောက်
နေတာ တစ်ခုရှိလောက်ပြီ... ဦးမာဒင်ပြောတော့...
အလုပ်ကိုကံဆို "ဟုတ်တယ် နန္ဒာ... ဘိဗိလင်စ် ဒေလ"

စုနန္ဒာဆို သည့်က... ကိုသက်နှောင့်၏
အထိလွန်သွ ခန်း မြတ်ဆုမွန်၏ ဇယားပါ
သမီးဖြစ်သည်။ ပြုသွယ်မြင့်မားသော အရပ်အမောင်း
နှင့် ကျော့ရှမ်းသော ပေါင်ဆန်ကြီးတွေက... ထင်
ရှားသော နန္ဒာအားတွေဖြစ်သည်။ စုနန္ဒာ (၉)နှစ်...
သမီးလောက် ကတည်းက မြတ်ဆုမွန်နှင့်
လက်ထက်ခဲ့သည်။ သမီးအရင်း လိုပင် တွယ်
တာခဲ့ရသည်။ မြတ်ဆုမွန်... မရှိတော့... စုနန္ဒာ ကို
အဆောင်မှာပို့ထားခဲ့ရသည်။

စုနန္ဒာ(မီးမီး) အနေနှင့်လည်း...
ဖခင်အရင်းမဟုတ်... သည့်တိုင်... မိမိအပေါ်သား
သမီးအရင်းပမာ... ပြုစုစောင့်ရှောက် ခဲ့သော
ကိုသက်နှောင့်ကို တွယ်ကာခဲ့ပြန်သည်။ ငယ်စဉ်က
တည်းက ဦးနှောင်ကို ချစ်ခဲ့ရသည်။ ဖအေဇို... ဦး
လေးလို... ပထွေး ဟုမင် လူထိမခံပဲ... မီးမီး
သံယောဇဉ်ထားခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ကိုသက်နှောင့်
ကလည်း... ဖခင်တစ်ယောက်၏ ဝတ္တရားပျောက်ခဲ့။

ဦးနှောင်... ကလဲ မိုးကုတ်ကကားလေး
ပြန်ယူပေးပါဆို "ဘယ်ကလဲ... နန္ဒာရဲ့... အော်..."

ဟန်ဒါလေးလား မသိဘူး လေ... မိုးကုတ်လာရင်...
စီးသို့ထားခဲ့တယ်မှတ်တာ... ကိုဒေါင် ထဲမှာ
အတိုင်းပါပဲ... နန္ဒာထားခဲ့တဲ့အတိုင်းပဲ"

"အင်း... မီးမီးက... ဟန်ဒါလေးကို ချစ်တာ"
"အေးပါ... ဒါဆို... မနက်ဖန်... ဦးမာဒင်ထို
သို့ခိုင်း လိုက်မယ်"

အော်... မိုးကုတ်နှင့် ရန်ကုန်ကိုများ...
ဆူးလေနှင့် သမိုင်း လမ်းဆဲလောက်အောင်
မေ့နေကြသလား မသိချေ။ မီးမီးက... ခုမှ ဆိုးသည်
တော့မဟုတ်။

ကိုးနစ်ဆယ်နှစ်သမီးလောက်တည်းက...
ကိုသက်နှောင့်ကို ဒုက္ခပေးခဲ့သူလေ ဖြစ်သည်။
ကိုသက်နှောင့်နှင့် မြတ်ဆုမွန်လက် ထက်တော့
ကိုသက်နှောင့်အသက်က (၂၀)ဝန်းကျင်ပဲ ရှိသေးသည်။
ဆုမွန်က... အစိပ်ကျော်နေပြီ။

ထို့ကြောင့်လဲ... မြတ်ဆုက "မောင့်" ကိုအရာရာ
အလို လိုက်သည်။ သမီးလေးကို မောင်ကသမီးအရင်း
နှယ်ချစ်သည်ကို တွေ့ရသည်။ မြတ်ဆု... ကျေနပ်ဝမ်း
သာခဲ့ရသည်။ ပစ္စည်းဥစ္စာ ရုပ်ရည်ရူပကာ
ပြောချောမရှိသော မြတ်ဆုမွန်ကဲ့သို့... ကျောက်
သုဋ္ဌေးသမီးကို လိုချင်သူတွေ ဝိုင်းအံ့နေခဲ့သည်။
သည်အထဲကမှ ရိုးသားကြိုးစားသော ကိုသက်နှောင့်ကို
မြတ်ဆုမွန်က... အောက် ဆုံးမှ... ရွေးချယ်တင်
မြှောက်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

သက်နှောင့်က... စွန့်စွန့်စားစား တောထဲမှာ

နေ. . တောထဲမှာပင် စားပြီး. . ပြုံးဆေးသည့် အလုပ်ကို လုပ်သည်။

သက်နှောင်ကသတ်မထားမ။ ပြုံးမြေများကို တကြိမ်ပြီး တကြိမ်ဆေးနေရင်းက. . “ဟာ” ဟု အလန်တကြားအော်လိုက် ရင်း. . ပြုံးဝိုက်မှ ဂေါ်လီလုံး ခန့် နီရဲသော ကျောက်ကြီးတစ်လုံး တို့ ကောက်ယူ လိုက်သည်။ မြတ်ဆု. . အပြေးအလွှားလေး. . အနီး ကပ်ကြည့်မိသည်။ ကျောက်တွေနှင့် မွေးကတည်းက. . အနီး ကပ်စွာ ကြီးပြင်းလာရသော မြတ်ဆုက. . မြင်ရုံဖြင့် အရည်ကောင်း သော ကျောက်ဟု သိုလိုက်ရ သည်။

“အောင်ပြီ. . ကျောက်အောင်ပြီ. . မမရဲ့” ဟု သက်နှောင်ကအားရပါးရကြီးပြောကာ. . ရေအိုင်လေး ထဲမှ ပြေး တက်လာပြီး. . ပတ္တမြားရဲရဲကြီးကို နေမရောင် တွင် ထောင်ကြည့် လိုက်သည်။ မြတ်ဆုမွန်က သူ့အနားရောက်လာသဖြင့်

“ရော. . မမ. . ဒါဦးလေးကို ပေးလိုက်” ဟုဆိုကာ ပီတိ အဟုန်ဖြင့် မြူးတူးစွာ မြတ်ဆုမွန် လက်ကလေးကို ဆုပ်ကိုင်ပြီး ပတ္တမြားကို ထည့်ပေးနေ သည်။ မြတ်ဆု၏ ပြုလွှသန့်စင်သော လက်ကလေး များ. . ရွံ့ရေများဖြင့် ပေကျဲကျဲသည်။

မြတ်ဆု. . ကျောက်ကိုကိုင်ရင်း သက်နှောင်ကို စိုက်ကြည့် နေမိကာ. . ရင်တွေက တဒိန်းဒိန်း ခိုနေလေသည်။ သက်နှောင် က. . ဆင်နာမောင်းကဲ့သို့ တယမ်းယမ်းလှုပ်ခါနေသော သူ့လိင် တန်ကြီးကို

သတ်မရ. . မမမြတ်ဆုကိုသာ ပြုံးနွေးနွေးကြီးနှင့် စိုက်ကြည့် ရင်း လက်နှစ်ဖက်မှ ရွံ့များကို တပြစ်ပြစ်ပွတ်ချေနေ၏။

ဒါ. . ကျနော်. . ပထမဆုံးရတဲ့. . ကျောက် ပဲ. . မမ ကျနော်တစ်ခါမှ. . အဲသလောက်ကြီး ကြီးမရဘူးဘူး. .

သူ့အသံတွေတုံနေသည်။ ပီတိကြောင့်မျက်ဝန်း တွေက တဖျပ်ဖျပ်. . လက်တောက်နေသည်။ မြတ်ဆုက ကျောက်ကြီးကို လက်ကိုင်ပုဝါနှင့် ထုတ်ရင်း။

“ဖေဖေမှ. . မသိတာ. . ကိုယ့်ဖါသာကိုယ် သိမ်းထားရင် လဲရတာပဲမို့လား. . မြတ်ဆု. . ပြန်မပြော ပါဘူး. . သူတို့က အပင် ပမ်းအဆင်းရဲခဲပြီး အနစ်နစ် အလလတူးနေရတာလို့. . တိုက်တိုက် ဆိုင်လို့ပေးတာ မဟုတ်ပါဘူး. . ကျနော်ဖါသာတူးရင်း တွေ့ရင်လဲ လာ ပေးမှာပါ. . ကျနော်က. . ဦးလေးရဲ့ အလုပ်သမား ပဲ. . မမရဲ့။

တကယ်ကို စိတ်ရင်းစိတ်ထားမှန်မှန်နှင့် ပြောနေမှန်းမြတ် ဆု. . သတိထားမိသည်။ မြတ်ဆုကိုယ် တိုင်ပင် ဒူးတွေကွေးညွတ် လာအောင်. . စိတ်တွေက လှုပ်ရှားနေသည်။ မြတ်ဆု. . အနောက် သို့ မကြည့်ပဲ လှည့်လိုက်စဉ်. . မတ်စောက်သော တောင်ကမ္ဘာ သို့ခြေချော်သွားကာ. . ပြုဆင်းသွားလေသည်။

ပြုံးနေသော သက်နှောင်ချက်ခြင်း မြတ်ဆုကို ဆွဲပွေ့လိုက်ပြီး ကိုယ်ကိုလှန်ချလိုက်ရာ. . နှစ်ယောက် သားလုံးထွေးလျက် မြေပြင်ပေါ်သို့ ထပ်လျက်သား

ကျသည်။ မြတ်ဆုက သူ့အပေါ်မှ ခွလျက်သား.. သူ့ဟာကြီးက မြတ်ဆုပေါင်ကြားမှာ လူးနေသည်။

မြတ်ဆု.. မျက်ရည်တွေဝဲအောင် ကြောက်သွားမိကာ သူ့ကိုတင်းတင်းကြီး ဖက်ထားမိခဲ့သည်။ နှစ်ယောက်သား တဒိတ်ဒိတ်နှင့် ရင်ခုံသံတွေက ကြားကြရသည်။ မာတင်းသွားသော လိင် တန်ကြီးက.. မြတ်ဆုကို ခြိမ်းခြောက်စပြုသည်။ မြတ်ဆု၏ ပြူးမှ သော မျက်နှာလေးက ရဲရဲနီသွားကာ အတင်းရုန်းထသည်။ သူ့ပု ဆီးက.. ကျောက်ဂုဇရို့.. ဆူးခြုံပေါ်မှာ ရှိနေသည်မို့ မှတ်တရတ် ပုဆိုးပတ်သို့မလွယ်..။

အထိ အတွေ့ကြောင့် အရုပ် ဆိုးစွာ တောင်နေသော လီး တန်ကြီးက ဘောင်းဘီဖြူပါးပါးလေး အောက်မှ ဝေါထွက်လာ သည်။ သူ့ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ.. မြေကြီးပေါ်၌ ပက်လက်.. မြတ်ဆုက ချက်ချစ်နှင့် မျက်နှာလွဲကာ သူ့ပုဆိုးကို ယူပေးရ သည်။

“ကန်တော့ဗျာ.. ကန်တော့.. ကျနော်.. စိုးရိမ်ပြီး ဆွဲ လိုက်တာ..” “ဟုတ်.. ဟုတ်ပါတယ်.. သူ့မဆွဲရင်.. မြတ်ဆု ကျသွားမှာ”

မြတ် ဆုကလဲ.. အသံတုံ တုံ ရိုရိုလေးနှင့် ခေါင်းလေးငုံကာ ဖလုံးဖမထွေးလေး ပြောလိုက်ရသည်။ ထိုစဉ် ဖေဖေပြန်လာသည်။ ဦးစိုင်းလုံး.. ကျောက်မအောင်ပဲနှင့် ထွေအောင်းနေသည်မှာ ကြာ ပြီမို့.. စရိတ်တွေကသာ ကုန်ကျလျက် အဆင်မပြေဖြစ်နေသော အချိန်လည်းဖြစ်သည်။

“ဒါ.. သူ့.. ရတဲ့.. ကျောက်.. ဖေဖေ”

“ဟာ..” ဦးစိုးလုံး.. လက်ကိုင်ပုဝါလေးထဲမှ ရဲရဲနီသော ကျောက်ကိုကြည့်ရင်း ကံအောငွာအော်သည်။

“မောင်သက်နောင်.. မင်း.. မင်း”

ဦးစိုင်းလုံး ဝမ်းသာလုံးဆိုကာ.. သက်နောင် ဝေခုံကို တအားလှုပ်ရမ်းရင်း ဆွဲဖတ်လိုက်ပြန်သည်။ မြတ်ဆုက တစ်စုံတစ် ရာကို သတိရပြီး.. ကြိပ်ပြီးလေး ပြူးလိုက်မိသည်။ သည့်နောက် တော့.. သက်နောင်ပြီး ဆေးရာမှ မနေရတော့ဘဲ မြတ်ဆုတို့အိမ် မှာပင်.. အရောင်းအဝယ်နှင့် အကဲဖြတ်လုပ်ငန်းများကို ဦးစိုင်းလုံးနှင့် လိုက်လုပ် ရသည်။ ကြာတော့လဲ.. ပုဆိုးမလေးမြတ်ဆုနှင့် လက်ထပ်ဖြစ်ခဲ့ကြလေသည်။

“မောင်ကို.. မြတ်ဆု.. မြင်ကတည်းက ချစ်မိတာ”

“အလကား.. စုတ်ပြတ် ပေရေနေတဲ့ တောင်ကိုများ” “အင်းအဲဒီတုန်းက.. ဒါကြီးက.. ဆင်နမောင်းကြီးလိုပဲလေ” “ဟားဟား.. ဟားဟား.. ဟုတ်တယ်.. မောင်ဝမ်းသာပြီး မေ့ နေတာ.. ပုဆိုးမဝတ်ခဲ့ဘူး.. မြတ်ဆုစိတ်တွေ လှုပ်ရှားတယ်ပေါ့”

“အင်းပေါ့.. သူ့ဟာကြီးက.. မြတ်ကို.. ဟိုဝင်း”

“ခံချင်စိတ်တွေပေါ်လာအောင်.. ဆွပေးတာ ပေါ့လေ..”

“သွား.. အဲလောက်အောက်တန်းမကျဘူး သိလား” ရင်ခုံ မိတာကိုပြောတာ.. ဘာမှန်းလဲ မသိဘူး..”

မြတ်ဆုမျက်နှာလေးနှင့်ဆီရောင်ရဲရဲနီသည်။ သက်နောင်က မွေးသင်းချိုမြသော... မြတ်၏ နှုတ်ခမ်းလေးကို မိန့်မူးမူးနှင့် ကြာရှည်စွာ စုပီယူနမ်းရိုက်ပြီးမ... မြတ်ဆုမျက်နှာ၏ ထမီလေးကို အောက်မှ စောက်ဖုတ်ကြီးကို လက်နှင့် ပွတ်ပေးနေသည်။

မြတ်ဆုပေါင်လေးနှစ်ဖက်ကားထားကာ... မော့ပုံပန်းပေါ် မေးတင်ပြီး မှိုန်းနေစဉ်။

“မေမေ... မေမေ...”

အကုသိုလ်မလေး... နန္ဒာ... ပြေးဝင်လာသဖြင့် လူချင်း ခွာလိုက်ရသည်။

“မေမေ... ဒီဦးဦးက ဘာလို့မေမေ့ကို နှုတ်ခမ်းစုတ်တာလဲ” “ချစ်လို့ပေါ့ သမီးရဲ့... ဒါ... သမီးဖေဖေဖြစ်သွားပြီလေ...” “အင်းဟုတ်ပဲနဲ့...”

စစချင်းတော့... နန္ဒာ... သက်နောင်ကို လက်မခံခဲ့ပေ။ သက်နောင်က... ခလေးကို အလိုက်အတိုက်... ပူးပေါင်းပြီး ခလေး စိတ်ချမ်းသာအောင် ထားခဲ့ချာမှ... အဆင်ပြေခဲ့သည်။

“မောင်... စိတ်ပျက်သွားလားဟင်... သမီးကြောင့်လေ” “အင်း... သမီးကို မောင်ချစ်တယ်... မြတ်ရယ်... ခလေးဘဝ ကို အားမငယ်စေချင်ဘူး... လေ... မောင်သီးခံနိုင်ပါတယ်...”

မြတ်... မျက်ရည်လည်အောင်... ဝမ်းသာခဲ့ရသည်။ သဘောကောင်းရိုးစင်းသော မောင်နှင့် ဟိုးအပျိုစင်ဘဝကတည်းက တွေ့ခဲ့ကြလျှင် ဘယ်လောက်ကောင်းမလဲဟုလည်း မကြာခဏ ပြောရှာသည်။

မောင်ကလဲ... မြတ်ကို... ချစ်လို့ကံတာမဟံနေမိသည်။ မြတ်စောက်ဖုတ်ကြီးက... အပြားကြီးပြီး ဘုတ်ကျယ်သည် အစိကြီး... က

စောက်ပတ်နှုတ်ခမ်းအပြင်သိ လက်သန်းထိပ်ဖျားခန့်တို့... ပြု ထွက်နေသည် ဆွဲဝင်အားကောင်းသည်။ အထူးသဖြင့် မြတ်အပေါ်မှ လုံးရာတွင် ကျွမ်းကျင်လှသည်။ လီးတန်ကြီးကို သူပဲစောက်ပတ် အတွင်းသို့ ကိုင်သွင်းကာ... ခါးလေးကို ရှေ့နောက်နွယ်မီးကစားအည့်... ယောကျ်ားဖြစ်သူ... သီးလေးချိုးပြီးသည်အထိ လှီးနိုင်ခွမ်း ရှိသူလေး ဖြစ်သည်။

မြတ်သည်... သက်နောင်အတွက် အစိုးမဖြတ်နိုင်သော မယားကောင်းတစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့ရသည်။

“မောင်... မေလား... နားလေး... မြတ်လို့ပေါ်မယ်”

ထိုစကားလုံးလေးတွေက... သက်နောင်နှုတ်ခမ်းပျံ့ဝဲနေ တက်သေးသည်။ ခက်သည်က... နန္ဒာလေးပဲဖြစ်သည်။ သက်နောင်နှင့် မြတ်ဆုတို့က တင်ပေါ်ချောက်သည်နှင့်... နန္ဒာကချောင်းကြည့်တော့သည်။

ကြီးမားသော ဦးနှောက်၏ လီးကြီးကို စုနန္ဒာက ငယ်ငြိက တည်းက တွေ့ဖူးနေခဲ့သည်။ မေမေစောက်ဖုတ်ကြီးအတွင်းသို့ပဲ စိုက်ခိုက်နှစ်ဝင်သွားသော ဦးနှောက်လီးကြီးမှာ... စုနန္ဒာ... အပျို ဖြစ်သည်အထိ မေ့ဖျောက်မရခဲ့သော... ခလေးဘဝက မြင်ကွင်း ဖြစ်ခဲ့သည်။ မြတ်ဆုက... သက်နောင်ကို မကြာခဏပေး

မူတ် ပေးတက်သလို. . သက်နောင်ကလည်း မြတ်ဆုက
ဘာသာမူတ် ပေးတက်သဖြင့်. . ငယ်ပေါင်းတွေနယ်
အချစ်က. . ပြင်းထန် ကြသည်။

တစ်နေ့. . သက်နောင်က စားပွဲတွင်ထိုင်ကာ. .
ပုဆွဲကို လှန်ပေးထားပြီး. . မြတ်ဆုက. .
ကြီးမားစွာသော လီးချောင်းကြီး ကို ပါးစပ်အတွင်း၌ဝှံ့
စုပ်ပေးနေသည်ကို စုနန္ဒာက တံခါးအ ကွယ်လေး
ချောင်းကြည့်နေသည်။

လီးခပ်ကြီးထဲသို့ အမေဖြစ်သူက ယူဖူးလေးဖြင့်
ယိုးကာ ကလိပေးနေစဉ်. . စုနန္ဒာက မြို့ချနေရသည်။
လီးကြီးက. . အလုံး အထည်ကကြားဝရကား. .
မြတ်ဆုပါးစပ်လေးထဲ ငှက်ပျောသီး စားသလို. .
ပေါင်းပြည့်နေသည်။

လီးအပေါ်ယံအရေခွံကို ဖြဲကာ နီရဲသော
ခပ်ကိုအရသာ ခံပြီး တပြွတ်ပြွတ်စုပ်ပေးနေပြန်ရာ. .
ကြည့်နေသော စုနန္ဒာမှာ သွားရေများကျလာရသည်။

စုနန္ဒာ. . အပျိုအရွယ်သို့ ရောက်ပြီး
ဆယ်တန်းအောင်သော နှစ်မှာပင်. . အမေကွယ်လွန်ခဲ့
တော့သည်။ ဖိုးဖိုးခိုင်းလုံက. . မေ မေနှင့် ဦးနှောင်ညား
ပြီးတစ်နှစ်လောက်ကတည်းက. . ကွယ်လွန် ခဲ့သည်။
မြတ်ဆုမွန်က ဦးစိုင်း၏ တစ်ဦးတည်းသော သမီးမို့. .
သက်နှောင် အဘိ တာပြဿနာမှ ကြားမဝင်ခဲ့။
မြတ်ဆုမွန်ကွယ်လွန် ခဲ့ရသည်ကလည်း ကျန်းမာရေး
ချို့ယွင်းမှုကြောင့် ဖြစ်ရာ. . သက်နှောင်ယူကြီးမရ
ခံစားရသည်။ သည်နှောင်တော့. . စုနန္ဒာလေး ကို. .

ရေကန်တက္ကသိုလ်ပို့ပြီး. . အပြင်အောင်မှာပင်. .
ထားခဲ့ ရသည်။

“ဦးနှောင်. . ဦးနှောင်လို့ဆို. . ထပါအုံး”
“ဟင်. . မီးမီး. . အပြန်သေးဘူး. .”
“ဟင့်အင်း. . နောက်ကို မေးစရာရှိလို့”

စုနန္ဒာမျက်နှာလေးက မသာမယာရိသည်။
ညက်အရက်ရှိန် မူးမူးနှင့် တအားအိပ်ပြစ်ခဲ့မိသည်။
တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ များများ စားစား မသောက်ဖူး
သောကြောင့်လဲ. . ခေါင်းကို မိုးလင်းသည်အထိ
အုံ့နေသည်။

“ဦးခင်. . ခရီးထွက်သွားပြီလေ. . ဟင်”
“အင်း. . မီးမီး. . သွားခိုင်းလိက်တာပါ. .
တွန်ဒါလေး ကို ပြန်ယူခိုင်းတာလေ. .”

ကိုသက်နှောင်ကုတင်ပေါ်မှ. . ထကာ
မျက်နှာသစ်ရေမိုး ချိုးအဝတ်လဲပြီး စုနန္ဒာနှင့်
စကားပြောဖြစ်သည်။

“မိမာ. . ဆိုတဲ့စားပွဲထိုးမလေးကို ဦးနှောင်
ရင်းနှီးလား”

“ဟာ. . မိမာ”
ကိုသက်နှောင်. . နှာခေါင်းတည့်တည့်ကို
လက်ဖနောင့် နှင့်အတွန်းခံလိက်သည်အလား. .
မွန်ထူသွားကာ. . နောက်သို့ တွန့်သွားသည်။
စုနန္ဒာက. . အောင်မြင်စွာ ပြောရင်း. . လက်
ကလေးနှစ်ဖက်ကို ပိုက်ပြီး ကြည့်သည်။

“လန့်သွားလား. . ဦးနှောင်” “သမီးကို. .

ဘယ်သူပြောလဲ.. ဟင်" "ဦးရဲမြင့်က..
ဦးနောင်အလောင်းအစားလုပ်ခဲ့တဲ့ ဦးရဲမြင့်ပေါ့..
ဟင်းဟင်း.. ညီးအဖေ.. ဦးလေးဆီက သိန်းနှစ်
ဆယ်တောင် နိုင်သွားတယ်ဆိုပဲ.. ဟလား"

ကိုသက်နောင်လက်သီးကျစ်ကျစ်ပါအောင်
ဆုပ်ရင်း ဖောက်သည်ဦးရဲမြင့်ကို အဖွဲ့ကြိတ်
ပြစ်လိုက်ချင်သည် "ဘယ်အခြေအနေထိရောက်နေ
လဲ.. ဟင်ဦးနောင်"

ဝမ်းနည်းသံ.. တစ်ဆိုသံနှင့် ဖူးလေးထောက်ခါ
ကိုသက် နောင်ရှေ့တွင် မျက်ရည်လေးရစ်ဝဲစွာ
မေးရှာသော စုနန္ဒာမျက်နှာ လေးမှာ သနားစရာ
ကောင်းလွန်းလှသည်။

"မီးမီး.. မိုးကြိုးရာမဲ့ တော့မှာပေါ့နော်.. ဖေဖေ"
"ဒိန်း" ကနဲ့ မိုးကြိုးပစ်ချလိုက်သလို.. ကိုသက်နောင်
ခေါင်းတစ်ခုလုံး မီးပွင့် သွားရသည်။ ဖေဖေ.. တဲ့။

"မဟုတ်တာ.. သမီးရယ်.. ဖေဖေ..
ဖေဖေလေ"

"သမီးနားလည်ခံစားနိုင်ပါတယ်.. ဖေဖေ..
ဖေဖေမေမေ မရှိတော့တဲ့နောက် ဖေဖေမှာလိုအပ်ချက်
တစ်ခု ကွက်လပ်ဖြည့်ဖို့ ရှိလာ မယ်ဆိုတာ..
သမီးကသိပြီးသားပါ.. ဒါပေမဲ့.. သမီးလေ ဖေဖေနဲ့
မခွဲနိုင်ဘူး.."

"မခွဲနိုင်ဘူး.. " ကိုသက်နောင်.. သံယောင်
လိုက်ပြော၏။

"ဟုတ်တယ်.. သမီးလေ.. ဖေဖေကို သိပ်ချစ်

တယ်.. သမီးမှာ အားကိုးစရာ ဖေဖေပဲရှိတာ..။

စုနန္ဒာက.. ကိုသက်နောင်ပေါင်ပေါ် မျက်နှာ
လေးမောက် ခါ တအင့်အင့်နှင့် ငိုကြွေးရှာသည်။
ကိုသက်နောင်က တင်းကြပ် လာသော စိတ်ကြောင့်
ထက်ပြင်းကြီးကို မျှက်လိုက်မိသည်။

"ကဲပါ.. သမီးရယ်.. သမီးမကြိုက်တာ..
ဖေဖေ ဘာမှ မလုပ်တော့ပါဘူး.. ဟုတ်လား..
ကျေနပ်.. နော်"

စုနန္ဒာမြင်တွေ့နေရသော ကိုသက်နောင်မျက်နှာ
သည် ဝန်းကားတရားနှင့် ပြည့်လှမ်းချမ်းမြေ့နေပြန်သည်။

"သမီး.. ဖေဖေကို မယုံတော့ဘူး.."

"အော်.. သမီး ရယ်.. ဖေဖေကတိပေးပါတယ်.."

"အင့် ဖေဖေ.. ကတိတည်ချင်မှတည်မှာ.. " "တည်ရ
ပါစေမယ်.. သမီးရယ်"

မီးမီးမျက်နှာလေးက.. မယုံတစ်ဝက်ယုံ
တစ်ဝက်နှင့် ကိုသက်နောင်မျက်နှာကို မျှတ်ရည်ဝဲဝဲနှင့်
မော့ကြည့်သည်။

ဘူတင်ပေါ်တွင် တင်ပလွဲထိုင်နေသော
ကိုသက်နောင် ပေါင်ကိုကိုင်ရင်း မီးမီး.. အမှတ်မဲ့လေး
ပွတ်နေမိသည်။

ကိုသက်နောင်ကြက်သီးတွေ တဖြုန်းဖြုန်းထသည်။
မီးမီး ပခုံးလေးကို အသာအယာဆွယံပြီး တတင်ပေါ်သို့
ထိုင်စေရသည်။ ဒါလဲ.. မီးမီးက ကိုသက်နောင်
ပုဆိုးကွက်ကလေးအတိုင်း လက်ညှိုး လေးဖြင့် ရေးခြစ်
နေပြန်သည်။

“မီးမီး.. ဒီရက်ထဲ.. ကျောင်းမတက်သေးဘူး”
“အို.. ဘာလို့မတက်ရမှာလဲ.. သမီးရဲ့” “မေမေတို့
စောင့်ကြည့်မလို့ ပေါ့..” “အော်.. သမီးရယ်..”
ကိုသက်နောင် အသံတွေပင် တုံ့အောင်
ခံစားရ၏။ မီးမီး ကို သမီးအရင်းလေး ချစ်သော..
စိတ်.. မီးမီး၏ အနေအထိုင် ရင်းနှီးမှုကြောင့်
သွေးသားလှုပ်ရှားမှု ဝေပနာ။

အတွင်းပိုင်းခန္ဓာ၏ သွေးသားတို့က ဆန့်ကျင်
ဘက် လိင်၏ ထိတွေ့မှုတို့ မကွယ်မဝက်ဘဲ
ပေါ်ထုတ်ပြကြသည်။ ဟိုသက်နောင် ၏ လီးကြီးက
အိပ်ပျော်နေရာမှ.. ဟိုသည်ခေါင်းထောင်ကြည့်
ရင်း.. နိုးထလာသည်။

“ကျောင်းတက်ပါသမီးရယ်.. စာတွေအရမ်း
နောက်ကျ နေမှာပေါ့.. မဟုတ်ဘူးလား”

ကိုသက်နောင် အသက်ကို မှန်မအောင်
ကြိုးစားရှုရင်း အသံ ကို ထိန်းရင်းပြောလိုက်မိသည်။
ဖူးတွေကမူ မသိမသာလေးတုံ့ ချင်လာလေသည်။
တစ်အိမ်လုံးထယ်သူမှ မရှိဘူးဆိုသော.. အတွေးက
လည်း.. ဖောက်ပြန်လာသည့် စိတ်ကို ဝင်ကူးယေးနေသ
လို.. ဖြစ်နပြန်သည်။

မီးမီး (စုနုနု)က.. ချည်လျားသော
လက်သံလေးဖြင့် ကိုသက်နောင်ပေါင်သားကို ဖွဖွလေး
ဖြစ်ကုန်ကစားရင်း။

“သမီးကို.. တယ်တော့မှ မခွဲရဘူးနော်”
“စိတ်ချပါ.. ခလေးလေးရယ်.. မခွဲပါဘူး”

“အင်း မေမေက.. ခွဲမှာပါ..” “ကွာ.. သမီးကလဲ”
ကိုသက်နောင် ကဗျာတသိ ရုပ်ရင်း
ခိတ်ဆီးဟန်နှင့် ကျော ခိုင်းလိက်လေသည်။
အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော လီးကြီးက အလိုက်
ကန်းဆိုးမသိစွာ.. တောင်လာပြီ မဟုတ်လား။

ထိုသို့ထလိုက်ခြင်းကပင် အမှားတစ်ရပ်ကို
အလွန်လိုက် သလိုပဲ ဖြစ်ရပြန်သည်။ ချစ်တရက်
တော်တက်ရပ်လိုက်သော ကိုသက်နောင်လီးတန်ကြီးက
မီးမီး၏ လက်ကမလေးနှင့် ဖုတ်ကနဲ့ ထိကာ..
သွက်သွက်ခါယမ်းသွားသည်။

မီးမီး တစ်ကိုယ်လုံး လှုပ်စစ်နှင့် တွေ့ထိသွားရ
သည့် အလား “ငြိမ်း” ကနဲ့ ကြောက်သီးမွှေးညှင်းတွေ
ထသွားရသည်။ ချစ်တရက် နှစ်ယောက်စလုံး
ဘာစကားမှ မပြောမိကြပဲ.. မိနစ်အနည်းငယ် လောက်
ဆိတ်ငြိမ်သွားကြလေသည်။

မီးမီး.. စိတ်များက ကတိမ်းကပါးနှင့်
လှုပ်ရှားလာသည်။ မီးမီးဘဝ၌ ဦးနှောက်ကိုသာ
အားကိုးအားထားပြုခဲ့ရသည် မဟုတ် လား..
ဦးနှောက်.. နောက်အိမ်ထောင်မပြုလျှင်မည်မျှပင် မီးမီး
ကို ချစ်သည်ဆိုပေဦး.. မီးမီးဒုတိယလူသာ
ဖြစ်ရပေမည်။

ပြီးတော့.. မေမေရော.. ဖိုးဖိုးပါ အမွေ
အနှစ်တွေနှင့် စပ်လျဉ်းပြီး သေတမ်းစာမှာ
ခွဲကြတာလဲမဟုတ်။ ဥပဒေအကြောင်း အရ..
မီးမီးအစေခံထိုက်သည်ထားဦး.. ဦးနှောင်ခွဲဝေပေး

သမျှ ကိုသာ ကျေနပ်ရောင့်ရဲရမည့်ဘဝ။

မီးမီးဘာမျှ . . . တခြားသူစိမ်းတစ်ဦး ဝင်လာမည်ကိုမူ မီးမီး နှလုံးသားက . . . လက်မခံနိုင်အောင် ဖြစ်နေရလေသည်။ မီးမီး စိတ်ညစ်စွာခေါင်းကို ဒါယမ်းပြစ်လိုက်မိသည်။ လေးပင်စွာ လက်ကို ခလုပ်တိုက်သွားသော ဦးနှောင်၏ လိင်တန်ကြီးကြောင့် လဲ မီးမီး စိတ်တွေက သောင်းကျန်းတုန်သည်။

“ဦးနှောင် . . . ” မီးမီးအသံလေးက တုန်ခါစွာ ထွက်ပေါ် လာသည်။

“ပြော . . . နနာ” အို . . . ဦးနှောင်အသံတွေကလဲ တုံ့ခါနေ ပါလား . . . သူလဲ မီးမီးလိုပဲ ခံစားနေရဟန်တူသည်ဟု မီးမီးသိလိုက် သည်။ မီးမီး . . . စိတ်ကလေး ဟိုခင်းပြီး ဦးနှောင်ကျောပြင်ကြီးကို ဖိကပ်ရင်း . . . နို့ကြီးနှစ်လုံးဖြင့် ပွတ်သပ်ပေးလိုက်လေ သည်။

“ဘာလို့ . . . ဟန်ဆောင်နေတာလဲ . . . ဟင်”

မီးမီး အသံကတိုးလွန်းလှသည်။ တုံ့ခါလျက် ပေါ်လာ၏။

“မတော်ဘူး ထင်လို့ပါ . . . စုနနွာ . . . မဖြစ်နိုင်ဘူး . . . ထင်လို့ ပေါ့ . . . ခလေးရယ်”

“မီးမီး . . . ဆန္ဒကိုလည်း မပေးပဲနဲ့ ဘာလို့မဖြစ်နိုင်ဘူးလို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ရတာလဲ . . . ”

ကိုသက်နှောင် . . . ဆက်ကနဲ့ . . . မျက်နှာချင်း

ဆိုင်လိုက်၏။ အို . . . ခလေးဘဝငယ်စဉ်ကတည်းက ကြည့်ရှုစောင့်ရှောက်လာခဲ့ ရသော မယားပါသမီး လေး၏ ငုံ့လင့်နေသော နှုတ်ခမ်းအစုံက . . . ပုဂ္ဂန်လေး နယ် တဆပ်ဆပ်တုံ့နေလေသည်။

မျက်နှာနှစ်ခုက . . . တထွားမျှပင်မကွာ . . . ချိုမွှေးသော နှုတ် ခမ်းနီရန့်လေးက ကိုသက်နှောင်မှာ ခေါင်းထဲ ဖုံးသင်းစွာ တိုးဝင် လာသည်။ ကိုသက်နှောင်လက်အစုံက မီးမီး၏ခါးလေးကိုရစ် သိုင်းဖက်တွယ်ထားလိုက်ရင်းပေါင် သားနှစ်ခု ပွတ်သတ်မိသည်အထိ ဆွဲသွင်း လိုက်သည်။

“မီး . . . ရင်တွေတအားခုံနေတယ်” “ဘာဖြစ်လို့လဲ ဟင်” “ကြောက်သလို . . . ကြီးပဲ . . . ဝိုချင်တယ် . . . ကွယ်”

မီးမီးက . . . ကိုသက်နှောင်လည်ပင်ကြီးကို တီးလေးခိုကာ မျက်ရည်ဝဲဝဲလေးနှင့် ပြောလိုက်စဉ်ကို သက်နှောင်က ချိုမွှေးသော နှုတ်ခမ်းနီလေးများကို . . . မြိန်ယှက်စွာ စုပ်ယူပြစ်လိုက်သည်။

“အွန်း . . . အွန်း”

မီးမီးက လက်ကလေးနှစ်ဖက်ဖြင့် ကိုသက်နှောင် ကျောပြင် ကြီးကို တအားဖတ်ထားရင်း ညှိညှူရှာသည်။

မီးမီးက . . . သူ့အမေ . . . မြတ်ဆုကဲ့သို့ ပေါင်တန်ကြီးတွေ ရှည်သူယ်ကြသည်။ ဗာရပ်မြင့်သဖြင့် . . . ဆီးခုံနှစ်ခုက ဆွန်သား တိုက်စွာ . . . ဖိကပ်မိပြီး ကြိပ်ပွတ်လိုက်

၄. ည။

မီးမီးပေါင်သား. . ပေါင်ထိပ်နှင့် စောက်ပတ် ကြားတို့ကို ကိုသက်နောင်လီးကြီးက ဟိုဘက်သည်ဘက် လှိုမှိုကာလူးကာ မူးနွေး နွေးကြီး ခံစားလိုက်ရသည်။

မီးမီးတစ်ကိုယ်လုံး. . . ဆောက်တည် ရာမရလောက်အောင် တုံခါနေသည်။ ကိုသက်နောင်မိ ဖာဆိုသော အပျိုမလေးတစ်ယောက် ကို. . . လိုးစဉ်က လည်း သည်နှယ်ပင်တုံခါနေသည်ကို. . . သက်ပြု ခဲ့မိ သည်။ ယခု. . . မီးမီးတုံခါမှုက. . . ဆယ်ပေအကွာ လောက်က ကြည့်လျှင်ပင်. . . သိသိသာသာတုံခါမှု မျိုးဖြစ်သည်။

“အရမ်းကြောက်နေလားဟင်. . . မီး”

“မသိဘူး. . . ထိန်းလို့. . . ကိုမရတာ. . . ကြောက်နေတယ်”

မီးမီးက. . . မျက်နှာလေးကို. . . ကိုသက်နောင်ရင် ဘက်ကြီး နှင့် ကွယ်ဝှက်ရင်း ကတုံထရီကြီး ပြောနေစွာသည်။ ကိုသက်နောင်က မီးမီးကို အသာ အသာကုတင်ပေါ်သို့ ပြေတင်လိုက်ပြီး အုပ်မိုးကာ ဖိဖက်ထားရင်း နှစ်သိမ့်ရသည်။

“ကြောက်စရာမှ မဟုတ်တာ”

“မီး. . . အရမ်း. . . ကြောက်တယ်. . .”

မီးမီးက. . . မျက်နှာလေးကို တစ်ဖက်သို့

လွှဲပြောင်းလိုက် ပြီး လက်ဝါးလေးခွထောက်ပြီး. . . မျက်နှာကို. . . အုပ်ထားလိုက်၏။ ကိုသက်နောင်က. . . မီးမီးအကျိုးလေးကို စတင် ချွတ်သည်။ မီးမီးက ဆက်ကန့်. . . ကိုသက်နောင်မျက်နှာကို ကြည့်ပြီး တစ်စုံတစ်ရာ ပြောမည်ပြုပြီးမှ. . . ခေါင်းလေးကို ပြန်လှည့်သွားသည်။ အပေါ်ဝတ် ရှုပ်လေးကို. . . ခေါင်းမှာဆွဲချွတ်လိုက်သည်။

ဘာရာဇီယာလေးသာ ကျန်သော. . . မီးမီး၏ ခန္ဓာကိုယ် အထက်ပိုင်းလေးမှာ. . . လေးစိမ်နှင့် ဝေးစွာနေလာခဲ့သည်မို့ ဝင်း ပွတ်အိစက်နေသော ရင်ညွန့်လေးမှာ ဆင်စွယ်ရောင်တောက်နေ သည်။

ဘရာဇီယာအောက်မှ. . . ပျို့အန်ထွက်လုဆဲဆဲ. . . ထစ်ရစ် နေသော နို့အုံလေးအထက်ပိုင်းမှာ. . . အကြောစိမ်းလေးများ ယှက် သန်းတာ. . . လှပခုံမင်စရာလေး မောက်ကြွားနေသည်။

ကိုသက်နောင်က. . . နှစ်မြိုက်စွာ. . . ဖိနမ်းလိုက် သည်။ နို့ နှစ်လုံးကား. . . အိကနဲ့ ပြားကျသွားပြီး. . . မီးမီး လက်ကလေးနှစ် ဖက်က. . . ကိုသက်နောင်ဆံပင် များကို ဆုတ်ဆွဲလိုက်သည်။ ကို သက်နောင်က. . . ဘရာဇီယာလေးကို အထက်သို့ တွန်းဖွင့် လိုက် လေသည်။

ဖင်နှင့် တစ်ထက်ကညားဖြစ်လျက်... စောက်ပတ်
အဝလေးမှာ... ဟစ်... ဟစ်... ပြင့် အရေကြည်လေး
များ မီးကျနေသည်။ ဤသက်နောင်တပွဲတိုင်းကျော်
သူလီးကြီးကို တစ်ချက်နှစ်ချက်... ဝှင်းဆောင့်တိုက်သလို
တိုက်ပြီးမှ... စောက်ပတ်ကို လက်တစ် ဖက်နှင့် ဖြဲဖြဲ
ရွှေ့တိုးကာ... ခေတသွင်းပြီး လိုးလိုက်သည်။

"ဟွတ်... ဆိုသောအသံလေးနှင့် အတူလေးကြီးက
ထိုးခင် သွားရာ... တျဉ်းခြောင်းပြီး ခေတပပ်နေသော
စောက်ခေါင်းလေး ထဲသို့... လီးကြီးမှာ... ပြည့်အင်္ဂု
ဝင်ရောက်သွားလေသည်။

"အား... ကြပ်တယ်... ကြပ်တယ်..."

"နဲ့နဲ့လေး... အားတင်ထားစမ်းပါ... တပြေး
ပြေး... ကောင်းလာမှာ... နဲ့နဲ့တော့ကြပ်သေးတာပေါ့"

"မေခေ့ကို လိုးတုန်းက... ဦးလီးကြီးကို
မြင်သွားတယ်မီး... အကြီးကြီး... မီးအဲ... အဲဒါကြီးကို
မတွေးတွေးပြီး... ကြောက်နေတာ... ကြာလှပြီ...
အ... အ"

"အော... မီးအမေနဲ့ ဦးနဲ့... လိုးတော့
မီးကချောင်းကြည့် နေခဲ့တယ်... ဟုတ်လား...
ကြည့်စမ်း... ခွေးမလေး"

"အဲဒီကတည်းက... ဟိုဒင်း... အင်း...
ဦးလီးကြီးကိုပဲ မီးအိပ်မက်... ခဏခဏ... မက်နေတာ
အ... ဟင်"

မီးမီးက... ရက်ခြင်းနှင့် ရောထွေးသော
ကာမအရသာကို တို့ထိတို့ထိခံစားနေရစဉ်... ကပင်...
စကားတွေ... ရာတွက် တွက်ကို... အလှူကယတ်ပြော
နေချေအံ့။

"ပြတ်... ထွပ်... ပြတ်... ပြုလစ်... ပြတ်"

"ဟား... အဆုံးအထိမလုပ်နဲ့လေ... နာတယ်"

"အဆုံးဝင်မှ... ကောင်းတာသမီးရဲ့"

"သွားပါ... သမီး... သမီးနဲ့ ဟင်း လူကိုညှာပြီး
လိုးတယ်"

"ချစ်လို့ပါ... သမီးလေးရယ်"

"မီးလဲ... အိပ်မက်ထဲမှာ... ဦးနဲ့လိုးရတယ်လို့...
ခဏ ခဏ... မက်တာ"

ဒါကြောင့်... အင်း... အင်း... ဦးနဲ့
တိုစားသောက်ဆိုင် ကကောင်မဒေဖြစ်နေပြီ...
ဆိုတော့... မီးမီးလေဝမ်းနည်းပြီး ဝေါသထွက်လိုက်
တာ... အို... အင့်... အင့်"

အလိုးခံရင်း... စကားထဲတွက်တွက်ပြောတက်
သော မိန်းမ အမျိုးအစားထဲတွင် မီးမီးက
ထိပ်ဆုံးကပါသလားမသိဘူး... တအီးအီးနှင့်
တအင့်အင့်လိုးနေသည့်ကြားမှ... စကားကို... အလှူက
ယက်... လေး... ဝင်ဝင်... ပြောနေသေးသည်။

မြေနုစံချောင်းကို တစ်တီးထူးငှက်တစ်ကောင်နှယ်
ဖဝါး တွေက ခြင်ထောင် အမျိုးနှင့်

ထိအောင်ထောင်ထားသဖြင့် ကြီးများ နီရဲသော
စောက်ပတ်ကြီးအတွင်းသို့ လီးတန်ကြီးက စိုက်စိုက်ဆင်း
သွားကာ . . စောက်ပတ်က အုံးလုံးပြားပြားသွားသည်။
တစ်ဖန် အမပါသို့ ဆွဲနှုတ်တိုင်းလည်း . .
စောက်ပတ်ကြီးမှာ လီးတန်ကြီးနှင့် အတူ . . စူစူပြီး
ပါပါလာတက်သည်။

ကိုသက်နောင်က . . စောက်ပတ်လှုပ်ရှားမှုကို
အရသာအချာ ဝုံကြည့်ရင်း . . မီးမီးပေါင်နှစ်ဖက်ကို
တင်းတင်းကြီး ဆုပ်ကိုင်ကာ ခပ်သွက်သွက်လေး
ဆောင့်လိုက်လေသည်။

“ပြစ် . . ပြစ်ပြစ် . . ပြစ် . . ပြုတ်” “အင့် . .
ဟင့်ဟင့် . . အင့် . . ဟင့် . . ဟင့် . . အင့်အင့်”
မိမိတစ်ကိုယ်လုံးဆောင့် ဆောင့်ခါနေပြီး နို့ကြီးတွေက
ရှေ့နောက်လှုပ်ရမ်းကာ ကျောက်ကျော တုံးကြီးတွေနယ်
တုံခါနေရှာလေသည်။

“ဆောင့် . . ဆောင့် . . နာနာလေးဆောင့် . .
အင့်အင့်” မီးမီးက ကယောင်ကတမ်းလေး ပြောရင်း . .
ဖင်ကြီးကို စေကျော ဝိုင်းလေး ဝိုင်းရင်း . . ဆွဲသလို . .
လီးတန်ကြီးကို စောက်ပတ်နှင့် ညှပ်၍
ဆွဲဆွဲခါပေးနေသည်။ မီးမီးသည် အတော်လေး . .
အရေး ကောင်းသော ကောင်မလေးတစ်ယောက်ဟု . .
ကိုသက်နောင် သိလိုက်မိလေသည်။ လက်နှစ်ဖက်က . .
သူမ . . ကင်ပါးကြီး တွေ ပြန်မကျအောင်

မေးထောက်ထားရင်း . . ဖင်ကြီးကို နွဲ့နွဲ့ပေး နေသည်။

ကိုသက်နောင်ကလည်း . . နွားသိုးတစ်ကောင်
တောင် ခွိုကို ဂျိုနှင့် တအားတွေနေသလို အင်နှင့်အားနှင့်
ပြစ်ပြစ်ဆောင့်ချ လိုက်ရာ . . လဲရေများ . . ဒလဟော
ပန်းသွက်လာသည်။

“ဆောင့် . . ခပ်နာနာလေး . . အင်း . .
ဆောင့်အုံး . . အင်း . . နောက်ဟပ်ချက် . .
တစ်ချက် . . အင့် . . အင့်အင့်အင့် . . အင့်အင့် . .
အား”

မီးမီး . . ရေနစ်သွက်သို့ ကိုသက်နောင်ကို
အတင်းဖက် တွယ်ထားပြီး အတင်းလှူချပြီး . .
ကိုသက်နောင်အပေါ်မှနေ . . ဒလကြမ်း . . ဖင်ကြီး
ပြားပြားသွားအောင် . . ဆောင့်ချပြီးမှ . .

“အဟင့် . . ဟင့် . . ဟင့်”
ချုံ့ပွဲချင်ဖြစ်ခါ . . တေးမှ . . စောင်တစ်ထည်ကို
ဆွဲယူ ပြီး သူမဖင်ကြီးပေါ် ဆွဲအုပ်ပစ်လိုက်လေသည်။
လီးတန်ကြီးက စောက်ခေါင်းထဲသို့ အဆုံးလိဝင်နေရင်းမှ
ဒိတ် . . ဒိတ်ဒိတ် . . ဒိတ် . . ဒိတ် . . ဒိတ် . .
ဖိုန်ဖိုန်ဖိုန်ပဲ . . တုံခါနေဆဲ။

“ချစ်တယ်.. ဦးဘယ်.. ချစ်တယ်.. အိလား”

မျက်ရည်လည်ရွှဲနှင့် ခလေးမလေးက ကိုသက်နောင်.. ပါးပြစ်ကို တားရပါးကြီး ဖိနှိပ်ရင်း ဘယ်ညာရွှေကမာ့လိုက်ရင်း လီးကြီးမှာ.. “ဝန့်” ကနဲ ဖြစ်သွားလျက်.. လက်ကုန်လရေများ ဒီကနဲ့ ဒီကနဲ့.. အန်ထုတ်ကုန်ပေသည်။

ကိုသက်နောင်က မီးမီးဖင်ကြီးကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့်.. ဝိုင်းပွတ်ပေးရင်း.. မျက်နှာနှင့် ပွတ်သပ်လျက်.. နွေးထွေးသော ကာမအရသာကြီးတွင် နစ်မိမှာနေမိလေသည်။

“မီး.. ဘာလို့.. ငိုတာလဲ.. ဟင်.. ဝမ်းနည်းနလို့လား”

“မသိဘူး.. အလိုလိုငိုချင်လာလို့.. ငိုဖြစ်လိုက်တာ”

“မသိပါဘူး.. တောင်မလေး.. တစ်ယောက်ပဲလွှေ.. အလိုးခံရတယ်.. ဆိုပြီးဝမ်းနည်းသွားတာလို့လို့”

ကိုသက်နောင်.. ဟပြုံးစေနှင့်.. စလိုကခြင်းပင်ဖြစ်သောလည်း.. မီးမီး.. သိသိသာသာ

မျက်နှာပျက်သွားတာသည်။

“မာမီသိရင်.. သမီးတို့.. ရိုက်မှာပဲနော်”

“အော်.. မီးကလဲ.. အမေမေ.. ကဆုံးပြီပဲဟာကို”

“ဦးက မအေးလဲလို့.. သမီးလဲလို့ဆိုတော့.. အခုသာပို ရှိမှာပေါ့နော်.. ဟလားဟင်”

“မီးအမေက.. မီးကို မွေးပြီးသားဆိုတော့ အပေါက်က ကျယ်နေပြီလေ.. မီးအပေါက်လေးက ကျဉ်းတော့ ပိုပြီးတော့ လျှိုးလျှိုးလဲကောင်း.. မီးကအပေးလဲကောင်းတယ်..”

“ဘာ.. အပေးကောင်းတာလဲ.. ဦးနော်.. ဟင်”

“ဟာ.. ဟာ.. အဲဒီလိုမပြောနဲ့ကွာ”

မီးက ရှက်ရွံ့ရွာဖြင့် သူ့ရင့်ဘက်ကို ထုပြီးမှ ဖင်ကြီးကိုကြွတာ.. နှုတ်ခမ်းလေးဖိကိုက်ပြီး.. ခပ်နာနာလေး.. ဆောင့်ချလိုက်လေသည်။

“ပြစ်.. ဘွတ်.. ခုတ်”

“အ.. အား.. သမီးလဲ.. နာတာပါပဲ.. ဖေဖေရယ်”

နှစ်ယောက်သားကျစ်နေအောင် ဖက်ထားရင်း

ခြေလေး ချောင်းက... ကွေးလိုက်... ဆန့်ထိုက်ကား
 လိုက်... စုလိုက်ဖြင့် လေးတန်စွာ လှုပ်ရှားရင်း...
 နှုတ်ခမ်းနှစ်ခု... ဗျာတပ်သွားကြလေသည်။
 ဗိပ်ယာကြီးပေါ်၌ တွန့်လိမ်...
 ပူးယုတ်နေကြသော သူတို့ နှစ်ယောက်တို့သာ...
 ဦးရဲမြိုင်ကတွေ့လျှင်... နောက်ထပ် သိန်း နှစ်ဆယ်...
 ပေးရလေအုံးမလားဟု... စိုးရိမ်မည်လားမသိ။

ပြီးပါပြီ။

ကွန်ဒိုးဆောင်ပါ။